

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Επιτηδεύοντο υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ελάχιστον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρασθόν εις την χώραν ημών υπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τοιάς παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Επίστευτικόν δραχ. 3.— Έξωτερικόν φρ. χρ. 7
Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην εκάστου μηνός
και είνε προπληρωτέαι δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Έν Έλλάδι: λεπ. 10.— Έν τῷ Έξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ: έν Αθήναις
Πλατεία Όμονοίας, άριθ. 10 τῆς οδού Δωρου.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 1ος.— 11 Έν Αθήναις, τήν 30 Απριλίου 1894 Έτος 16ος.—Αριθ. 11

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΡΟΖΑΛΒΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΣΕΡΦΟΝ ΔΕΛΑΒΡΥΓΙΕΡ [Συνέχεια ἴδε σελίδα 73]

Κατά τας διακοπὰς τοῦ Πάσχα ὁ Μάξιμος Μπρεβάλ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρικὴν ἐστίαν.

Δὲν εἶχε καθήσῃ ἀκόμη, ὅταν αἱ ἀδελφαὶ του, καὶ αἱ δύο συγχρόνως, ἤρχισαν νὰ τῷ διηγῶνται τὰ κατὰ τὴν θαυμασίαν διάσωσιν τοῦ ναυαγοῦ.

Τὸ περιστατικὸν τοῦτο ἔκαμε τὸν Μάξιμον νὰ ζηλοτυπήσῃ ὀλίγον τὸν Ρολάνδον Καλονῆν. Ἐξ αἰτίας αὐτοῦ, ἐπιστρέφωμ ἐκ Παρισίων, δὲν ἔκαμεν εἰς τὰς ἀδελφὰς του τὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποίαν ἐφαντάζετο. Ὁ ἀδελφὸς τῆς Ροζάλβας ἐκίνει περισσότερο τὸ ἐνδιαφέρον των. Τί κρῖμα!

Ἐν τούτοις τὴν ἐπομένῃν, μόλις ἐξύπνησε περὶ τὴν ἐβδόμην, καὶ ἤνοιξε τὴν περσίδα τοῦ παραθύρου, εἶδε νεαρὸν τινα ἵππεα χαλκόχρουν, κάμποντα τὴν γωνίαν τῆς οδοῦ καὶ σταματῶντα πρὸ τῆς οἰκίας. Παρατηρήσας ἕνα ὑψηρὴν εἰς τι τῶν παραθύρων τοῦ πρώτου πατώματος, ἐπήρθη ἐν ὄψει ἐπὶ τοῦ ἐριππίου, ἐνεχείρησεν εἰς τὸν ὑψηρὴν μίαν ἐπιστολήν, ἀνέλαβε πάλιν τὴν κωνοκίχη του θέσιν καὶ ἀπῆλθεν ἐν καλπασμῷ, διὰ τῆς ἰδίας οδοῦ, ἀφείς κραυγὴν λαρυγγώδη πρὸς παρώτρυνσιν τοῦ ἵππου του.

Μετ' ὀλίγον ὁ Μάξιμος διέκρινε τὴν φωνὴν τῆς Λουκίας λεγούσης πρὸς τὴν Ἀλίην, ἡ ὁποία διήρχετο τὰς ἐορτὰς παρὰ τῇ οἰκογενεῖα Μπρεβάλ :

« Ἡ μαμμὰ ἔλαβε γράμμα ἀπὸ τὴν δεσποινίδα Θηρεσίαν μὰς προσκαλεῖ ἐκ μέρους τῆς νύμφης τῆς, νὰ πάμε ὅλοι εἰς τὴν Μανώλιαν τὴν προσεχῆ Πέμπτην. Καὶ τί εὐτυχία! Θὰ ὑπάγωμεν μὲ τὸ ἀτμόπλοιο. »

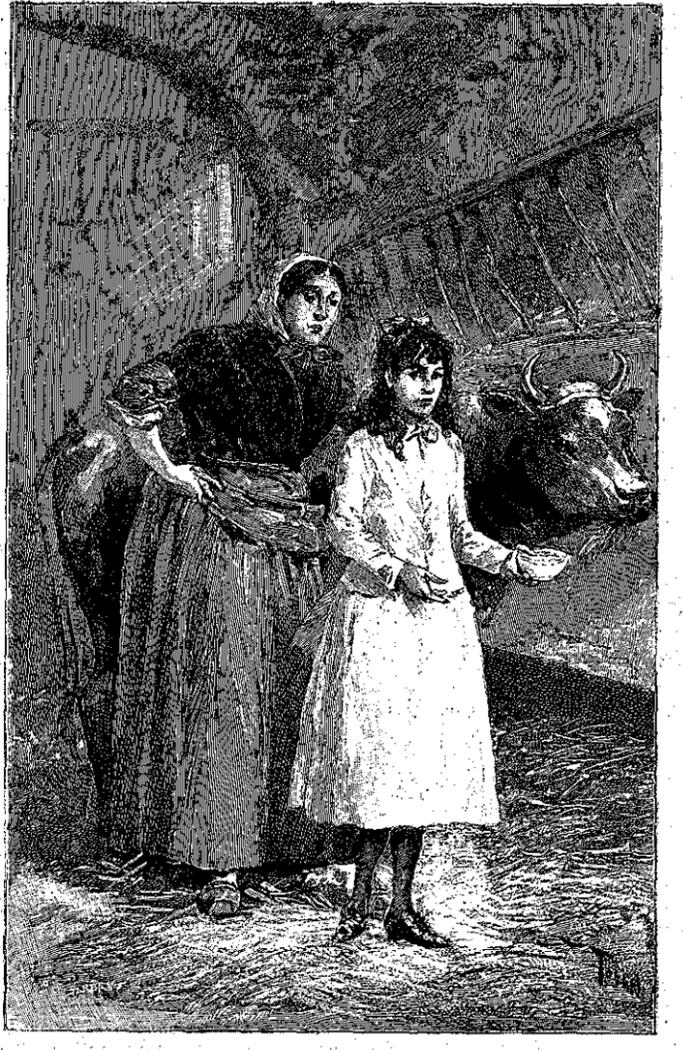
Τὸ μικρὸν τοῦτο διὰ τῆς Ράνκης ταξείδιον εἶνε ἐν τῶν ὤραιότερων, τὰ ὁποῖα δύναται τις νὰ κάμῃ τὴν ἀνοιξὴν πρὸ πάντων, ὅταν αἱ ὄχθαι τοῦ ποταμοῦ εἶνε καταπράσινοι διαστίζομεναι γραφικώτατα ὑπὸ ἐπαύλεων καὶ πύργων, βράχων ἐκ γρανίτου καὶ ἐρείπιων. Ἀλλ' ἡ ἀνοιξὴς ἀκόμη δὲν εἶχεν ἔλθῃ. Διὰ τοῦτο οἱ Μπρεβάλ, ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ ἀτμόπλοιο, ἐφλυάρουν μᾶλλον ἢ ἀπεθαύμαζον.

Ἡ πριγκήπισσα Ροζάλβα ἐγκαθιδρύθη ἐπὶ τοῦ δώματος τῆς ἐπαύλεως, ἡμίσειαν ὠραν πρὸ τῆς στιγμῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν ἤλπισε νὰ ἴδῃ τὴν οἰκογένειαν τοῦ συμβολαιογράφου ἀποσιβάζομένην εἰς τὸ Δινάρ.

« Τέλος πάντων, νὰ τους ! » εἶπε πρὸς τὸν ἀδελφὸν τῆς, καθήμενον πλησίον τῆς.

Ὁ σκύλος Νὼλ ἦτο ἐξηπλωμένος παρὰ τοὺς πόδας των.

« Νά, βλέπεις ἐκείνην ἐκεῖ ποῦ περιπατεῖ ἐμπρός, μετὲς ξανθὰς πλεξίδες ; Εἶνε ἡ Ἀλίχη, ἡ ὄρφανή, περὶ τῆς ὁποίας σοῦ ὠμίλησα.

« Κατήρχετο μόνη της καὶ ἐλάμβανε τὸ γάλα. » (Σελ. 83, στ. α')

— Ὁρατὰ ὡς ἀντιλόπη » ἐφίθυρθεν ὁ Ρολάνδος ἀγγλιστί. Ἡ Εὐτυχία δὲν ἐζήτησε νὰ τῇ μεταφράσῃ τὴν σκίψιν του καὶ ἐξηκολούθησε :

« Νά ἡ Ἀννίκα, νὰ ἡ Λουκία. . . νὰ καὶ ὁ Μάξιμος κοντὰ εἰς τὸν πατέρα του.

— Σὰν ἀκρίδα εἶνε.

— Γιατί τον λὲς ἔτσι ; Ὅλοι τον βρῖσκουν πολὺ εὐμορφον, ἀν καὶ κάπως κοντόν. Ἀλλὰ μπορεῖ ἀκόμη νὰ ᾤψῃ-

Ι. Διαμάντιση ; Μετ' ὀλίγον θὰ λάβῃς καὶ τὰ ἄλλα 6.

Ὅταν δὲν βλέπεις νὰ δημοσιεύονται αἱ πνευματικαὶ σου ἀσκήσεις, Ἀνδρέε Σουλιώτα, νὰ μὴ ὑποθέτῃς ὅτι ἐχάθησαν, διότι αὐτὰ ποτὲ ἕως τώρα δὲν συνέβη, ἀλλὰ νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι ἀπερρίφθησαν ὡς ἀνεπιτυχεῖς καὶ νὰ στῆλ्लης ἄλλας καλλιτέρας. Τὸ ἴδιον κάμνον καὶ οἱ ἄλλοι φίλοι μου.

Καὶ ὁ Ἔσπερος ποῖος εἶνε ; Πολὺ λεπτολόγος καὶ πολὺ ἀπαιτητικὸς.

Ἐδῶ μεταβάλλονται νόμοι τοῦ κράτους, Καμικὴ Ἀριστοφάνη, ἕως ὅτου νὰ εὐρεθῇ ὁ τέλειος. Ὑποθέτεις λοιπὸν ὅτι δὲν ἦτο ἐπιτετραμμένον νὰ τελειοποιῆθῃ καὶ ὁ κανονισμὸς τῶν μεταμορφώσεων διὰ τῆς παραδοχῆς τῆς μεταβάσεως ἀπὸ μιᾶς λέξεως εἰς ἄλλην διαφέρουσαν κατὰ τὸν τονισμὸν ; Ἐγὼ ἦντις ἐδημιούργησα τὸ εἶδος τοῦτο τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων, τὰς μεταμορφώσεις, δέχομαι τὴν τροποποίησιν ταύτην καὶ ἐπιτρέπω νὰ γίνεται ὁ θυμὸς θυμὸς, ἡ Τύρος τυρὸς, τὸ ἄρα ἄρα, τὸ Ἄργος ἀργὸς κ.τ.λ. ἐπιτρέπω δηλαδὴ καὶ τὴν μετάθεσιν ἀπὸ μιᾶς λέξεως εἰς ἄλλην διαφέρουσαν κατὰ τὸν τονισμὸν. Εἶνε μία τελειοποίησις καὶ αὐτὴ.

Ἄλλο ψευδώνυμον ἔκλεξον, φίλε Γεώργιε Κοντὲ. Ὀυράριον Τόρον εἶνε ἄλλος φίλος μου.

Ἄρθος τοῦ Ἄγροθ λοιπὸν, φίλε Ι. Φ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ (Αἱ λύσεις δεκτὰὶ μέχρι τῆς 24 Μαΐου ε. ἑ.)

Παρόοια. Εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 154 κλιμακωτὸν τοῦ προηγουμένου φύλλου, ἀντί : εἰς μὲν τὸ δεξιὸν σκέλος πόλις τῆς Ἑλλάδος, εἰς δὲ τὸ ἀριστερὸν βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἀνάγνωθι : εἰς μὲν τὸ δεξιὸν σκέλος βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, εἰς δὲ τὸ ἀριστερὸν πόλις τῆς Ἑλλάδος.

168. Λεξιγράφος.
Τὸ πρῶτον εἶνε ὄνομα κατοικοῦ μιᾶς νήσου. Διὰ τὸ ἄλλο ἐνθυμῶ μίαν ἀνευνομίαν. Ἐν τῷ συνόλω θὰ ἴδῃς—μὰ λίγο συλλογίσου—Μήδου τυράννου τὸνομα μὲ πλούτου ἀπειρίαν.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Πολυμειστοῦ.

169. Πρόβλημα.

Ἄνθρωπὸς τις ἐρωτηθεὶς πόσων ἐτῶν εἶνε ἀπεκρίθη : Ἄν τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐτῶν μου διαιρέσῃς διὰ 5 καὶ τὸ πηλίκον πολλαπλασιάσῃς ἐπὶ 4, εἰς δὲ τὸ εὐρέθην γινόμενον προσθήσῃς 4 καὶ ἀραιρέσῃς 2, θὰ εὐρῆς τὸν ἀριθμὸν 38. Πόσων ἐτῶν ἦτο ;
Ἐστάλη ὑπὸ Ἀγ. Ζάχου.

170. Στοχοξεδόγροφος.
Διῶξε σίγμα, βλά νῦ καὶ θὰ ὄῃς τί θὰ φαῖ ;
Ἐπὶ Αἰγαίον δὲν θὰ μείνω, ἄνθος εὐσμον θὰ γίνω.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμ. Ζαχου.

171. Ἀνύγμα δημῶδες.
Σὲ καλὰτὶ κόκκινον κόκκινη βασιλισσα κί' ἄσπρος σκλάβος γύρω τῆς ἢ βασιλισσα μιλεῖ κ' εἶν' ἡ σκλάβος τῆς κουφῆς.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Βύζανου.

172. Κυδόμεζον.
1. Μαγειρικὸν τι σκεῦος τῶν ἀρχαίων.
2. Μὲ τὸνομά μου ὅτι ὄῃς βαπτίζεις.
3. Μὲ ψάλλουσι τὰ χεῖλη τῶν γενναίων.
4. Εἶθε πολέμουσ οὕτω νὰ κερδίξῃς.
5. Πᾶς ναυαγὸς ἐμὲ ποθεῖ ἐκπνέων.
Ἐστάλη ὑπὸ Κ. Λαδοπούλου.

175. Συλλαβικὸν κυδόμεζον.
1. Τὸ πρῶτον εἶνε σῆμα πολεμικόν.
2. Τὸ ἄλλο πάλιν σῆμα χορευτικόν.
3. Τὴν θάλασσαν δεξιῶ τὴν Ἀζορικὴν, Μὲ λέξιν ἑμὸς ἄλλην, ἀρχαϊκὴν.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀκρωτηρίου τῆς Καλῆς Ἐλπίδος.

174—178. Ἐπανόρθωσις λέξεων.
Μεταθέτων καταλλήλους τὰ κάτωθι γράμματα σχηματίσον τὰ ὀνόματα πέντε νήσων :
1. Δαλιανία. 2. Νευλάχη. 3. Καρθησαμάγα. 4. Βοκία. 5. Τομυσάρα.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Ἰγνήλιανου.

179—181. Κεκρυμμένα ὀνόματα μελῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος.
1. Ὁ φρίσων πρὸ τοῦ κακοῦ καλὴν ἔχει τὴν καρδίαν.
2. Ἡ τιμὴ τιμὴν δὲν ἔχει καὶ χαρὰ ἔς τὸν ποῦ τὴν ἔχει.
3. Τὸν στόμαχόν σου ἔχε πάντοτ' ἐλαφρόν.
Ἐστάλη ὑπὸ Τατικῆς Π. Μ Ζαδί.

182—185. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀντικαταστάσεως ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ τριῶν συμφωνῶν, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις :

Ἄξια, οἶξ, ἄμυνα, πᾶσα.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀλίου Ἀριστιδου.
186-187. Μεταμορφώσεις.
1. Ὁ Παῦλος δι' 7 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Κόδρος.
2. Ὁ Ἄρτος δι' 7 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Παῦλος.
Ἐστάλη ὑπὸ Βλαδιμήρου τοῦ Μονο μάρου.

188. Ἀκροστιχίς.
Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ζώου σαρκωφότου.
1. Πρωτεύουσα Εὐρωπαϊκοῦ κράτους. 2. Πρωθεῖς. 3. Νῆσος τῆς Μεσογείου. 4. Εἶδος πλοίου. 5. Ἀρχαία ποιήτρια.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνθρῆς Ἀνοῖξος.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 19 Μαρτίου Ι. ἑ.
66. Φοιδίδα (Φ, Β, δᾶς).— 67. Ἰσλανδία, Ἴρλανδία.— 68. Ἡρακλῆς.— 69. Ὁ Ἀθανάσιος Χριστόπουλος, γεννηθεὶς τῷ 1770, ἐκλήθη Ἀνακρέων τῆς Νέας Ἑλλάδος, διότι ἔγραφε χαριέστατα καὶ φαιδρότατα λυρικά, ἐρωτικὰ καὶ βουκολικὰ ποιήματα· ἀπέθανε δὲ ἐν Βουκουρεστίῳ τῷ 1843.—70.

+	+	+	
+		+	+
	+	+	+
+	+		+

71-74. 1. Τίθερις. 2. Ρήνος. 3. Ἀξίος. 4. Ροδανός.—75-78. Σίτος, κρότος, τύπος, τόνος.—79-81. 1. Βῆτα, 2. Μζ. 3. Ὡμέγα.— 82-83. 1. Νῆσος, νόσος, νότος, κότες, κρότος, κράτος, Κράτης, Κρήτης, Κρήτη. 2. Ὅρος, ὄσος, ὄσης, ὄση, ὄσσα.— 84.

Κ Ι Ε
Ι Α Σ Ω Ν
Μ Υ Ρ Σ Ι Ν Η
Κ Ρ Ο Τ Α Λ Ι Α Σ
—86. ΑΗΛΩΝ (1. Ἀνδρομάχη. 2. Ἡρα. 3. Δανία. 4. Ὠλένη. 5. Νέρων).—87. Φοβού τοὺς Δαναοὺς καὶ δῶρα φέροντας.

ΑΝΤΙ ΔΡΑΧΜΟΝ ΔΥΟ ΚΑΙ ΗΜΙΣΕΙΑΣ ΜΟΝΟΝ ΜΙΑΝ ΔΡΑΧΜΗΝ ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ",

Ἐκάστος τόμος ἐκτὸς τοῦ μυθιστορηματὸς του καὶ τῆς ἄλλης ποικίλης ὕλης ἔχει καὶ 100—130 εἰκόνας.

Ἐκτακτὸς ὄλιος εὐκαιρία παρέχεται ἀπὸ σήμερον εἰς τοὺς γονεῖς τοὺς ἐπιθυμοῦντας τὴν διὰ τῆς ἀναγνώσεως ἠθικῶν βιβλίων μόρφωσιν τῶν τέκνων των.

Ἡ Διεύθυνσις τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν σχηματίσασα πλήρεις σειρὰς τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντων 23 τόμων τοῦ περιοδικοῦ τούτου, ἀπεφάσισε νὰ προσφέρῃ εἰς τὸ Κοινὸν τοὺς πλεονάζοντες τόμους εἰς τιμὴν καταπληκτικῶς εὐθνήν, εἰς τὸ τρίτον σχεδὸν τῆς ἀξίας αὐτῶν, ἧτοι πρὸς δραχμὴν 1 τὸν τόμον, ἀντὶ τῆς συνήθους αὐτῶν τιμῆς τῶν δραχμῶν 2,50.

Οἱ πλεονάζοντες καὶ παρεχόμενοι εἰς τὸσον μικρὰν τιμὴν τόμοι εἶνε ὁ πρῶτος καὶ

ὁ τέταρτος μέχρι τοῦ εἰκοστοῦ τρίτου, ἧτοι πάντες οἱ ἐκδοθέντες μέχρι τοῦδε τόμοι τῆς Διαπλάσεως, ἐκτὸς τοῦ δευτέρου καὶ τοῦ τρίτου, ἐν ὧν δηλαδὴ 21 τόμοι, πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος.

Καὶ ἐξ ἄλλων μὲν τόμων εἶνε ὀλίγα τὰ πλεονάζοντα καὶ εἰς τὴν τιμὴν τῆς μιᾶς δραχμῆς προσφερόμενα ἀντίτυπα, ἐξ ἄλλων δὲ περισσότερα. Ἐπομένως οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἀποκτήσωσιν ὅλην τὴν σειρὰν τῶν 21 τόμων πρέπει νὰ σπεύσωσιν ἐκ τῶν πρώτων, διότι ἐκ τῆς προθυμίας μεθ' ἧς ἡγοράζοντο μέχρι τοῦδε οἱ τόμοι τῆς Διαπλάσεως εἰς τὴν τιμὴν τῶν δραχμῶν 2,50 βέβαιον εἶνε ὅτι ἐντὸς ὀλιγίστου χρονικοῦ

διαστήματος θὰ ἐξαντληθῶσι πάντες οἱ παρεχόμενοι εἰς τὴν ἡλαττωμένην ταύτην τιμὴν τῆς 1 δραχμῆς, μεθ' ὃ αἱ ὀλίγαι φυλαττόμεναι ἐν τῇ ἀποθήκῃ πλήρεις σειραὶ τῶν 23 τόμων θὰ πωλῶνται καὶ πάλιν εἰς τὴν ἀρχικὴν των τιμὴν, πρὸς δραχμὰς 2,50 ὁ τῶμος.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις πρέπει νὰ πέμπωσι κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ Γραφεῖόν μας, δι' ἕκαστον ζητούμενον τόμον δραχ. 1,10, διότι 10 λεπτὰ ἀπαιτοῦνται διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἐκάστου τόμου. Οἱ δὲ ἐν τῷ ἔξωτερικῷ πέμπουσιν εἰς χρο σὸν τὸ ἀντίτιμο (φράγκον χρυσοῦ ἐν δι' ἕκαστον τόμον), δὲν προσθέτουσι δὲ ταχυδρομικὰ τέλη.

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χρηρονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, σοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστήμενης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5

φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημα. Ὅι ἀλλάσσοντες κατακίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαιρῶς τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιάν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας

Παράνομα κερὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν δεκατημέρου τοῦ πάλῳ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως των εἰσὶν ἀπαράδεκτα.

λώση... μόλις είνε δεκαεπτά ετών.
 — Τὸ εὐχομαι, εἶπεν ὁ νεαρὸς Καλονῆς ἐγειρόμενος, ἐνῶ τὸ ὑψηλὸν του ἀνάστημα ἐπέριπτεν ἐπὶ τῆς ἄμμου μακρὰν σκιάν, τὴν ὁποίαν μετ' ἔνδομούχου εὐχαριστήσεως παρετήρει, ἀφ' οὗ ἔφερε πάλιν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ Μπρεβάλ, υἱοῦ.

«Τί κακὸς κυνηγὸς ποῦ θὰ ἦτο εἰς τὴν Χώραν τῶν Μεγάλων Λιμνῶν!» εἶπε καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν οἰκίαν.

«Πῶς δὲν ἔρχεσαι μαζί μου εἰς προὔπαντησιν των;

— «Ὅχι! ἔχω καιρὸ νὰ τοὺς ἰδῶ.»

Οὕτως, αὐτὸς, ἡ σκιά του καὶ ὁ σκύλος του ἐξηφανίσθησαν ἀπὸ τὸ ἐν μέρος, ἐν ᾧ ἀπὸ τὸ ἄλλο, πλησίον τῆς κιγκλίδος τῆς θύρας, ἀντηλλάσσοντο οἱ ἐγκαρδιώτεροι χαριετισμοί.

Ὁ κ. Μορδάς δὲν ἐβράδυνε νὰ ἔλθῃ καὶ αὐτὸς εἰς προὔπαντησιν, ἡ δεσποινὶς Θηρεσία εὐρέθη ὑπὸ τὴν βεράνδαν, ἡ δὲ κυρία Μορδάς, κατὰ τὴν συνήθειάν της, ἐδήλωσεν ὅτι ἦτο κουρασμένη καὶ ὅτι θὰ ἤρχετο ὀλίγον βραδύτερον.

Ἦλθε τῷ ὄντι, ἐκάθησεν ὀλίγον μετὰ τῶν Μπρεβάλ καὶ κατόπιν ἀπεσύρθη, ἀφήσασα αὐτοὺς νὰ παίζουσι λὼν-τένις εἰς τὸ δῶμα. Ἐπροτίμησε νὰ συντροφεύσῃ τὸν υἱὸν της, ὁ ὁποῖος ἀφ' οὗ ἀντήλλαξεν ὀλίγας λέξεις μετὰ τῶν ξένων τῆς οἰκογενείας, ἀπεσύρθη εἰς τὴν αἴθουσαν.

Πλανᾶται ἐκεῖ μελαγχολικῶς ἀπὸ παραθύρου εἰς παράθυρον, ἀπὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου προσπαθεῖ νὰ ἐπανεύρῃ μελωδίαν τὰς ὁποίας ἐπαίξε κατὰ τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν, εἰς τὴν τράπεζαν, κατὰφορτον ἐκ λευκωμάτων καὶ εἰκονογραφημένων περιοδικῶν. Πλήττει, προφανῶς. Ἄν καὶ ὀλίγιστα ἔξυθερκήσῃ τὴν μήτηρ του, τὸ παρετήρησε καὶ διὰ νὰ τὸν διασκεδάσῃ, ἀφ' οὗ δὲν ἤδυνάτο νὰ συνομιλήσῃ μαζί του, διότι πολὺ ὀλίγα γαλλικὰ ἐννοεῖ τώρα ὁ Ρολάνδος, ἤρχισε νὰ τῷ παίζῃ ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου ὅλας τὰς μελωδίας τῶν μαύρων, αἱ ὁποῖαι τὴν ἐναναρίζαν εἰς τὴν Μαρτινίην. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁ ρυθμὸς ζωηρεύει ἡ ἀπλήτῃ ἐκείνη μελωδία κατατέρπει τὸν νέον οἱ ὀφθαλμοὶ του σπινθηροβολοῦν καὶ καθ' ἣν στιγμὴν οἱ δάκτυλοί της ἀνακρούουν τὸ τέλος, ἡ κυρία Μορδάς αἰσθάνεται ἐαυτὴν ἀναρπαζομένην. Ὁ Ρολάνδος τὴν περιστρέφει, ἐνῶ ἡ φωνὴ του, εὐηχος καὶ ἰσχυρά, συνεχίζει ἐντόνως τὸ διακοπὴν ἄσμα, ὥστε οἱ φθόγγοι του φθάνουν μέχρι τοῦ μέρους ὅπου, οἱ παίζονται τοῦ λὼν-τένις, πρὸς στιγμὴν καταδελθνέντες ὑπὸ τοῦ κόπου, ἀνακαίονται.

«Ποῖος τραγουδεῖ ἔτσι;» ἀνακράζει ἡ Εὐτυχία, ἐκπληκτος. «Πᾶμε νὰ ἰδοῦμε!»
 Σύρει κατόπιν της τὰς συντρόφους

της καὶ ὅλοι εἰσβάλλουν εἰς τὴν αἴθουσαν διὰ τῆς θύρας τοῦ δωματός, ἐνῶ δι' ἄλλης εἰσέρχονται αἱ μαύραι, σπεύσασαι εἰς τὰς κραυγὰς τῆς κυρίας των. Τῷ ὄντι ἡ κυρία Μορδάς ἐφώνησε πολὺ δυνατὰ, νομίσασα ὅτι ὁ υἱὸς της παρεφρόνησεν. Ἐκεῖνος, αἰσθανθεὶς αὐτὴν κλονουμένην, τὴν ἐξήπλωσεν ἐπὶ τῶν βραχιόνων του καὶ τὴν ἐκράτει οὕτω, ἐξακολουθῶν νὰ διαγράφῃ κύκλους ἰλιγγιώδεις.

Ἦτο ἀνάμνησις χοροῦ, ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς τῆς Χώρας τῶν Μεγάλων Λιμνῶν. Ὁ Ἀγήνωρ, ὡς ἐξ ἐνστικτοῦ, ἐνόησας ὅτι εἰς τὸν χορὸν αὐτὸν χρειάζεται, διὰ νὰ κρατῇ τὸν χρόνον, χάλκινον ὄργανον, ἔσπευσεν εἰς τὸ μαγειρεῖον καὶ ἐπέστρεψε φέρων λείητα, τὸν ὁποῖον ἤρχισε νὰ κρούῃ ῥυθμικῶς μ' ἓνα ξύλινον κόπανον. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην κατόπι τῶν παιδιῶν τὰ ὁποῖα ἐξεκαθίζοντο το γελῶντα, εἰσῆλθεν ὁ κύριος Μορδάς, ἡ ἀδελφὴ του, ὁ συμβολαιογράφος καὶ ἡ κυρία Μπρεβάλ.

Φαντασθῆτε τὸν συνήθως σοδαρὸν εἰκοδεσπότην, ἐνώπιον τοιαύτης σκηνῆς! Ἡ δὴν τοῦ παραδόξου ἐκείνου χοροῦ, εἶχε κάμη ἄνω κάτω τὰ ἐπιπλα τῆς αἰθούσης. Τὰ φυλλάδια τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης, εὐρίσκοντο διεσκορπισμένα εἰς ὅλας τὰς γωνίας τοῦ δωματίου.

«Κυρίε Καλονῆ» εἶπεν ὁ μητροὺς δι' αὐστηροῦ τόνου. «Ἀφῆστε τὴν μητέρα σας ἐπάνω εἰς αὐτὸν τὸν καναπέ.»

Ἡ φωνὴ του καὶ ἡ χειρονομία του ἐπροκάλεσαν ἀμέσως σιγήν.

«Παιδί μου, δὲν μπορῶ πειά», ἐψιθύρισεν ἡ κυρία Μορδάς.

Οἱ λόγοι οὗτοι μᾶλλον ἢ ἡ διαταγή, τὴν ὁποίαν εἶχε λάθῃ, ἔκαμαν τὸν Ρολάνδον νὰ τὴν ἐξελπώσῃ ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων τὰ ὁποῖα εἶχε προετοιμάσῃ ἡ Εὐτυχία καὶ εὐθὺς ἀμέσως ἐξῆλθε τοῦ δωματίου, ἤρεμος, χωρὶς ἴχνος κόπου ἢ ἀγωνίας ἐπὶ τοῦ προσώπου του.

Ὁ κ. Μορδάς ὁ ὁποῖος ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν ξένων ἠγάπα τὴν τάξιν καὶ τὴν ἐπιθυμοτυπίαν, κατέβαλε μέγαν κόπον ὅπως μὴ φανῇ δυσηρεστημένος ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς εὐθυμίας. Τὴν δυσαρτέσιάν του τὴν ἀπέκρυψεν ὑπὸ τὸ ἰπρόσχημα ἐνδιαφέροντος ζωηροῦ πρὸς τὴν σύζυγον του, τῆς ὁποίας τὸ φιλάσθενον σῶμα εἶχε σεισθῆ μετὰ μανίας, τὸσον ἀντιθέτου πρὸς τὰς ἐξείς της.

Ἡ Εὐτυχία ἐξ ἄλλου, ἀφοῦ διεσκεδάσεν ἐκ τῆς κωμικῆς ὕψους τοῦ ἐπεισοδίου, δυσηρεστήθη κατόπιν βλέπουσα τὸν ἀδελφόν της ὅπως ἀπομεμακρυσμένον. Ἐκάθητο μόνος, εἰς μίαν γωνίαν τοῦ δωματός, μετὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐστραμμένους πρὸς τὸ πέλμας, πλήρης νοσταλγίας διὰ τὴν Χώραν τῶν Μεγάλων Λιμνῶν, διὰ τὸν ἰνδιχὸν βίον.
 «Σὰς παρακαλῶ», εἶπε πρὸς τὸν Μά-

ξιμον ἡ Εὐτυχία, ἀσυνουδεύσατέ με πλησίον του. Ὁμιλεῖτε τόσῳ καλὰ ἀγγλικά, ὥστε μὲ σὰς θὰ εἰμπορέσῃ νὰ συνομιλήσῃ. Δὲν θέλει νὰ το κάμη πρῶτος, μὴ γινώρίζων τὰς συνήθειας τοῦ καλοῦ κόσμου.»

«Ὅσον ὀλίγην συμπάθειαν καὶ ἂν ἡσθάνετο πρὸς τὸν Καλονῆν ὁ Μάξιμος, ἔσπευσε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ, καὶ ἀμφοτέροι ἐφθασαν τὸν Ρολάνδον, καθ' ἣν στιγμὴν οὗτος, διὰ νὰ τοὺς ἀποφύγῃ, ἡτοιμάζετο νὰ διασκελίσῃ τὸ περίφραγμα τοῦ δωματός.

«Στάσου, εἰ δὲ μὴ καταδικάζεσαι νὰ τοξευθῆς!» τῷ εἶπεν ἡ ἀδελφὴ του, προσποιουμένη διὰ παντομίμας ὅτι τανύει τόξον.

Ὁ Ρολάνδος ἐνόησε τὸν ὑπαινιγμὸν καὶ ὑπεμεδίασε. Τότε ὁ Μάξιμος, με ἀρκετὴν εὐχέρειαν εἰς τὰ ἀγγλικά, τῷ ἐξήγησε μερικὰς πληροφορίας περὶ τοῦ χειρισμοῦ τοῦ τόξου, ἐξ οὗ οἱ δύο νέοι ἤνοιξαν ὀμιλίαν, ἡ ὁποία ὀλίγον ἐνδιέφερε τὴν πριγκήπισσαν Ροζάλδαν, μόλις προφέρουσαν ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἀπὸ καμμίαν λέξιν. Μετ' ὀλίγον ἔφυγε μὲ τρόπον καὶ ὑπήγε νὰ ἐπανεύρῃ τὰς φίλας της.

Ὁ Μάξιμος καὶ ὁ Ρολάνδος ἐθεάθησαν κατόπι βαδίζοντες πρὸς ἐν μικρὸν δάσος, τοῦ ὁποίου ἀκόμη ἦσαν γυμνοφυλλὰ τὰ δένδρα ὅταν ἐπέστρεψαν, καθεὶς ἐκράτει ἀπὸ ἐν δερμάτιον κλάδων, τὸ ὁποῖον μετεκόμισαν εἰς τὴν οἰκίαν.

Μία ὥρα διέρρευσε. Ἐπὶ τέλους οἱ νεανίαι ἀνεφάνισαν ἐκ νέου ὑπὸ τὴν βεράνδαν, φέροντες τόξα καὶ βέλη, πρὸ μικροῦ κατασκευασθέντα ὑπ' αὐτῶν.

«Ἰδέτε τί ὠραῖα ποῦ εἶνε!» εἶπεν ὁ Μάξιμος, πηγαίνωμεν νὰ τοξεύσωμεν.

— «Ναί, ἐκεῖ-κάτω, εἰς τὴν ἀρογιάλι», εἶπεν ὁ ἀδελφὸς τῆς Εὐτυχίας.

Ἐξ ἐκἀστου μέρους τοῦ δωματός ἤρχιζεν ἐν μονοπάτιον, εἰσοσόμενον ὀφιοειδῶς διὰ μέσου τῶν βράχων. Αἱ τέσσαρες νεανίδες, νεαὶ Ἀταλάνται, ὤρμησαν πρὸς τὴν δεινροστοιχίαν, ἡ ὁποία ὠδήγει δεξιὰ καὶ ὅτε μὲν τρέγουσαι, ὅτε δὲ πηδῶσαι, ἔφθασαν ἐπὶ τῆς ἄμμου τῆς ἀκτῆς, καθ' ἣν στιγμὴν ἀκριβῶς εἰς τῶν νέων, μετὰ τοὺς ὁποίους εἶχον παραβῆ εἰς τὸ τρέξιμον, ἔφθασαν ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους.

Τόσα ἐκτακτὰ δεῖγματα δεξιότητος παρέσχε κατὰ τὸ παιγνίδιον τοῦτο ὁ Ρολάνδος καὶ τόσας ὠραίας ἱστορίας διηγήθη, ἐν ᾧ κατεσκεύαζον τὰ τόξα, ὥστε ὁ Μάξιμος μετέβαλε ριζικῶς τὴν περὶ τοῦ ἀγρίου ἐκείνου ἰδέαν καὶ ἐπιστρέφων εἰς τὸ Δινὰν διεκήρυξεν ὅτι ἤλπιζε νὰ περάσῃ θαυμασίως διακοπὰς μετὰ τὸν Ρολάνδον Καλονῆν.

Τῷ ὄντι, κατὰ τὰς διακοπὰς τοῦ θέρους συνητήθησαν πολλάκις οἱ δύο νέοι, χάριν τῶν ὁποίων αἱ ἀδελφαὶ των ἔκαμνον διάφορα σχέδια συναντήσεων. Ἡ ὑγεία τῆς Λουκίας μάλιστα ἐχρησίμευσεν ὡς

θλιβερὰ πρόφασις προσκλήσεως, νὰ ἔλθουν εἰς τὸ Δινὰρ, διὰ νὰ κάμη ἡ ἀσθενὴς θαλάσσια λουτρά. Ἡ νεανὶς ἦτο πολὺ καταβεβλημένη, ὡχρὰ, καὶ ἡ παραμικρὰ ἐκδρομὴ τὴν ἐκούραζε.

Ἡ κυρία Μπρεβάλ ἐδέχθη λοιπὸν χάριν τῆς θυγατρὸς της, τὴν φιλοξενίαν τὴν προσφερομένην ὑπὸ τῆς κυρίας Μορδάς. Ἄλλα καὶ τὰ θαλάσσια λουτρά δὲν ὠφέλησαν πολὺ τὴν Λουκίαν. Νέα ἀνησυχαστικὰ συμπτώματα ἐξεδηλώθησαν. Σύνοφρος ὁ ἰατρὸς διέταξε διαίταν ἐκ γάλακτος.

Εἰς τὴν αὐλὴν τῆς Μανωλίας ὑπῆρχε μία ὠραιότατη βρεττανικὴ ἀγελάς ὀνομαζομένη Κοκό, ἡ ὁποία συχνότερον τοῦ συνήθους ἐδέχετο τώρα τὴν ἐπίσκεψιν τῆς Εὐτυχίας, διότι αὐτὴ ἡ ἴδια κατήρχετο καὶ ἐλάμβανε τὸ γάλα, τὸ ὁποῖον ἔφερε πρὸς τὴν ἀσθενῆ τῆς φίλης.

Ἡ Ἀλίχη Ρομπριζέ, ἡ ὁποία διήρχετο πάντοτε τὰς διακοπὰς της παρὰ τοῖς Μπρεβάλ, εἶχε συνοδεύσῃ τὴν Λουκίαν εἰς τὴν Μανωλίαν. Ἄλλ' ἐννοεῖται ὅτι δὲν ἤρχον αὐτῆς μόνης αἱ περιποιήσεις. Ἐπρεπε, χάριν τῆς φίλης της, ἡ μᾶλλον τῶν φίλων της, καὶ ἡ Εὐτυχία νὰ θυσιάσῃ τοὺς περιπάτους της, τὰς διασκεδάσεις της ὅλας, καὶ ἐν γένει νὰ μεταβάλλῃ πρόγραμμα βίου. Τοῦτο δὲ τὴν ἠνόηλει κάπως καὶ παρεπονεῖτο πρὸς τὴν θείαν της.

[Ἐπειτα συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΚΥΡΑ ΦΟΥΡΤΟΥΝΑ

ΔΙΑΛΟΓΙΚΗ ΣΚΗΝΗ ΠΡΟΣ ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΝ

ΠΡΟΣΩΠΑ { Ὁ κύριος ΡΟΥΗΣ, ἌΝΔΡΑΣ, ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ΣΜΑΡΑΓΔΑ } τέκνα του.

Σπουδαστῆριον.

ΣΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΣΜΑΡΑΓΔΑ. Τὸ ἀπεράσιμα πλέον δὲν θὰ θυμῶσω ποτέ, ποτέ πλέον εἶνε κακὸ πρᾶγμα κ' ἔπειτα λυπᾶται κανεὶς τόσον πολὺ εἶνε τόσον δυσαρεστημένος μετὰ τὸν εαυτὸ του. Ἀπὸ τότε που ἐπῆρα τὴν ἀπόφασιν νὰ μὴ θυμῶνω ἡσύχασα. Εἶν' εὐκόλο νὰ διορθωθῇ κανεὶς φθάνει νὰ θέλῃ κ' ἐγὼ θέλω. Δὲν ἐθύμωσα σήμερον τὸ πρῶτ' ἡμέτε μετὰ τὴν Ἀννέτα πού μου ἔφερε πέντε λεπτὰ ἀργότερα τὸ γάλα μου, μήτε μετὰ τὴν Φιφὴ μάς που ἀναγινώσκει τόσον ἀσχημα. Φθάνει νὰ ἐξακολουθήσω ἔτσι ἴσα μετὰ τὸ βράδυ καὶ θὰ διορθωθῶ. Μπορῶ νὰ εἰπῶ πως διορθώθηκα κ' ὄλα. Πόσο θὰ χαρῆ ὁ πατέρας! Ἀμμή οἱ ἀδελφοὶ μου, πῶς θ' ἀπορήσουν αὐτοὶ πού με ἀνῶμασαν κυρὰ Φουρτούναν. Δὲν βλέπω τὴν ὥρα ποτὲ νὰ ἔλθουν ἀπὸ τὸ σκελεῖο διὰ νὰ τοῖς εἰπῶ (Παοαρρεῖ τὸ ὠρολόγιον). Ἐνδεκα καὶ μισή! Ἐπρεπε

νὰ εἶνε ἐδῶ. (Θορυβὸς εἰς τὴν κλίμακα) Ἄ! τοὺς ἀκούω! (Λαμβάνει ὕψος σοδαρὸν καὶ θρ. ἀμβευτικόν).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΣΜΑΡΑΓΔΑ, ἌΝΔΡΑΣ,

ἔπειτα ΘΕΟΔΩΡΟΣ

ἌΝΔΡΑΣ (Εὐθύμως). Καλημέρα, κυρὰ Φουρτούνα. (Ἰσταται ἐκπληκτος βλέπων τὴν φυσιογνωμίαν τῆς ἀδελφῆς του) Ὡ, ὦ! Τί νὰ σημαίη αὐτὸ τὸ ὕψος. Τί εἶν' αὐτὸ τὸ ἄκακο ἀρνί. Μὰς ἐχάλασαν τὴν Φουρτούνανά μας. Εἶμαι περίεργος νὰ ἰδῶ ποῖος ἔκαμε αὐτὸ τὸ θαῦμα.

ΣΜΑΡΑΓΔΑ. Μόνη μου.

ἌΝΔΡΑΣ. Ἀλήθεια; Καὶ πῶς; καὶ διατῆ;

ΣΜΑΡΑΓΔΑ. Διότι ἐσκέφθηκα.

ἌΝΔΡΑΣ. Αὐτὸ δὲν σου συμβαίνει συχνά.

ΣΜΑΡΑΓΔΑ (Μὲ κίνησιν ὀργῆς ἀμέσως κατασελομένην). Ἐπὶ τέλους ἔτσι μου ἦλθε τὸ ἐπῆρα ἀπόφασιν.

ἌΝΔΡΑΣ. Τί ἀπόφασιν, κυρὰ Φουρτούνα;

ΣΜΑΡΑΓΔΑ. Ἐν πρώτοις σε παρακαλῶ νὰ μὴ με λέγῃς ἔτσι.

ἌΝΔΡΑΣ. Θέλεις ν' ἀρνηθῆς τὸ ὄνομα πού σου πάγει τόσον ὠραῖα;

ΣΜΑΡΑΓΔΑ. Ἄν μου ἐπήγγαινε καλὰ ἕως τώρα, εἰς τὸ ἐξῆς ὅμως δὲν θὰ μου πηγαίη πλέον γιατί δὲν θὰ θυμῶνω.

ἌΝΔΡΑΣ (Γελῶν). Ἄ, ἄ, ἄ! (Φωνάζων πρὸς τὴν θύραν) Θεόδωρε! Θεόδωρε!

ΘΕΟΔΩΡΟΣ (Εἰσερχόμενος). Τί τρέχει;

ἌΝΔΡΑΣ. Τὸ πλέον παράδοξον, τὸ πλέον ἀπίστευτον πρᾶγμα. Ἡ κυρὰ Φουρτούνα δὲν θὰ θυμῶνῃ πλέον.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ (Γελῶν). Ὡ, ὦ!

ΣΜΑΡΑΓΔΑ (Συγκρατομένην). Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ γελᾶτε τὸ λέγω σοδαρά.

ἌΝΔΡΑΣ καὶ ΘΕΟΔΩΡΟΣ (Ἐξακολουθοῦν νὰ γελοῦν). Ἄ, ἄ, ἄ!

ΣΜΑΡΑΓΔΑ. Ναί, τὸ ἀπεράσιμα σοδαρά.

Ἐσκέφθηκα πῶς δὲν ταιριάζει εἰς μίαν κόρην νὰ θυμῶνῃ ὅπως... ἐθύμωνα ἐγὼ ὅτι ὁ πατέρας ἐλυπεῖτο, ὅτι ἐλυπούμην διότι τὸν ἔκαμνα νὰ λυπῆται, καὶ ὅτι ὅλα αὐτὰ θὰ διορθωθοῦν, ἂν δὲν θυμῶνω πλέον.

ἌΝΔΡΑΣ. Πολὺ ὠραῖα τα ἐσκέφθης ὅλα, κυρὰ Φουρτούνα.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. Εὐγε, κυρὰ Φουρτούνα.

ΣΜΑΡΑΓΔΑ. Ἄλλ' ἀφ' οὗ δὲν θυμῶνω, σὰς ἀπαγορεύω, ἀκούετε, σὰς ἀπαγορεύω νὰ με λέγετε κυρὰ Φουρτούναν.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. Καὶ πῶς νὰ σε λέγωμεν τότε; Κυρὰ Γ α λ ἡ ν η ν; Κυρὰ Ἡ-συχίαν;

ἌΝΔΡΑΣ. Ἡ Κυρὰ παυμένην Φουρτούναν;

ΣΜΑΡΑΓΔΑ. Μοῦ φαίνεται ὅτι εἰμπορεῖτε νὴ με λέγετε ἀπλῶς Σμαράγδαν.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. Καλὰ λέγει. Ἄλλὰ εἶνε

τόσος καιρὸς, βλέπεις, πού σε λέγομεν κυρὰ Φουρτούναν ὥστε ἐλησημονήσαμεν τὸ ἀληθινόν σου ὄνομα.

ΣΜΑΡΑΓΔΑ. Θὰ το ξαναμάθετε.

ἌΝΔΡΑΣ. Ἀπὸ σὲ ἐξαρτᾶται νὰ το ξαναμάθωμε. Ὅταν σε ἰδοῦμε καλὴν καὶ ἡσυχὴν θὰ ἔλθῃ μόνον του εἰς τὰ χεῖλή μας.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. Ἄν ὅμως κάποτε κάμη λάθος ἡ γλῶσσα μας;

ἌΝΔΡΑΣ. Ναί, πάλιν δὲν θὰ δυσαρεστηθῆ, διότι δὲν θυμῶνει πλέον.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. Καὶ ποτε ἀρχίζει ἡ ἡσυχία.

ΣΜΑΡΑΓΔΑ. Ἦρχισε. Ἀπὸ σήμερον τὸ πρῶτ' ἡμέτε ἔναντιόν κανενός.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. Ἰσως διότι ἦσο ἐντελῶς μόνη.

ΣΜΑΡΑΓΔΑ. Διόλου. Ἦμπορῶ νὰ θυμῶσω, καὶ μετὰ τὸ δίκαιόν μου, ἐναντίον τῆς Φιφῆς καὶ τῆς Ἀννέτας.

ἌΝΔΡΑΣ. Καὶ δὲν ἐθύμωσες; Δὲν σοῦ ἦλθε νὰ θυμῶσῃ;

ΣΜΑΡΑΓΔΑ. Μοῦ ἦλθε νὰ θυμῶσω, ἀλλὰ δὲν ἐθύμωσα.

ἌΝΔΡΑΣ. Εὐγε! (Τραγωδεῖ).

Ὡ, ἡ Φουρτούνα μας θ' ἀλλάξῃ! Πάγει ὁ θυμὸς καὶ ἡ ὀργή! Μὰ νὰ ἰδοῦμε ἂν θὰ βαστάξῃ Πολὺν καιρὸ ἢ ἀλλαγὴ!

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. Ἐγὼ δὲν νομίζω πως θὰ διαρκέσῃ πολὺ ἡ ἀπόφασιν αὐτῆ. Ἡ παρομοία λέγει: «Γέδιωξες τὸ φυσικόν; θὰ ξαναχρῆθ τρέχοντα.»

ΣΜΑΡΑΓΔΑ. (Μὲ ἔκψιν). Παρομοίας καὶ ξεπαρομοίας ἐγὼ δὲν ξεύρω. Ἄν ἐγὼ δὲν θέλω νὰ θυμῶσω, δὲν θὰ με κάμη ἢ παρομοία νὰ θυμῶσω, χωρὶς νὰ θέλω.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. Ποῖος ξεύρει!

ΣΜΑΡΑΓΔΑ. Ἐγὼ τὸ ξεύρω. Σὰς λέγω πως διορθώθηκα.

ἌΝΔΡΑΣ. (Τραγωδεῖ).

Ὡ, ἡ Φουρτούνα μας θ' ἀλλάξῃ. Πάγει ὁ θυμὸς καὶ ἡ ὀργή! Μὰ νὰ ἰδοῦμε ἂν θὰ βαστάξῃ Πολὺν καιρὸ ἢ ἀλλαγὴ.

ΣΜΑΡΑΓΔΑ. Θα βαστάξῃ πολὺ.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. Κ' ἐμεῖς αὐτὸ θέλομε. Δὲν θὰ εἶνε ὠραῖο νὰ ἔχωμε μίαν ἀδελφούλα που νὰ τὴν πειράζωμε χωρὶς νὰ θυμῶνῃ;

ΣΜΑΡΑΓΔΑ. (Ζωηρῶς). Ὡ, ὄχι. Θέλω νὰ εἶμαι ὑπομονητικὴ καὶ καλὴ, ἀλλὰ δὲν ἐννοῶ νὰ με ἐρεθίζετε καὶ σείε.

ἌΝΔΡΑΣ. Ὡ, ὦ! Ὡστε εἰς βάρος μας θέλεις νὰ εἶσαι ἡσυχὴ καὶ καλὴ.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. Ὡ, ἀλλαγὴ δὲ καὶ αὐτῆ! (Προσποιούμενος τὴν φωνὴν τῆς ἀδελφῆς του).

Νὰ με μεταχειρίζεσθε μετὰ τὸν πλέον εὐ

ΣΜΑΡΑΓΓΑ. (Μετὰ βιαϊότητος). Κακοί που είσθε!

ΑΝΔΡΕΑΣ. Θυμόνεις;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. Θυμόνεις!

ΣΜΑΡΑΓΓΑ. Δεν θυμόνεις; αλλά δεν θα τελειώσετε με τὰ ἀστεϊά σας; . . .

ΑΝΔΡΕΑΣ. "Ω, ω! τὰ μάτια της βγά- ζουν ἀστραπάς, ἡ φωνή της βροντᾷ ὡσάν κεραυνός.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. Τί ἔλεγα; . . . Τὸ δῶδες τὸ φυσικό; θὰ ξανάρθῃ τρέχοντας.

ΑΝΔΡΕΑΣ. Τὸ δῶδες τὸ φυσικό; . . .

ΣΜΑΡΑΓΓΑ (Μετ' ἄκρας ὀργῆς). Σιω- πᾶτε!

ΑΝΔΡΕΑΣ. . . . Θὰ ξανάρθῃ τρέχοντας!

ΣΜΑΡΑΓΓΑ (Κτυπᾷ ἐξ ὀργῆς τὸν πόδα της).

Νὰ μ' ἀφήσετε ἡσυχὴ με τὴν παροιμίαν σας.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. Ἡ παροιμία μας! Ἰ- δική μας παροιμία εἶνε;

ΑΝΔΡΕΑΣ. Εἶνε ἡ σοφία τοῦ λαοῦ.

ΣΜΑΡΑΓΓΑ. Ἀλλὰ σεῖς μοῦ την ξεφωνί- ζετε τόση ὥρα τώρα. Εἶνε φρικτὸ πρᾶγμα! Πῶς νὰ μείνῃ κανεὶς ἡσυχος με τό- σον κακὰ παιδιά. Καὶ οἱ ἄγγελοι ἀκόμη θὰ ἐθύμωναν ἂν εἶχαν ἀδελφούς σὰν εἰσές.

ΑΝΔΡΕΑΣ. Ἔλα, ἡσύχασε, ἀγαπητή μου Κυρὰ Φουρτοῦνα. . . ὄχι, ἀγαπητή μου Σμαράγδα. Δεν νοιώθεις πῶς το κάμνομεν ἀστεϊά;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. Διὰ νὰ σε δοκιμάσωμεν.

ΣΜΑΡΑΓΓΑ. Διὰ νὰ με δοκιμάσετε διὰ νὰ γελάσετε. Νά, εἰσθε κακοί. Σὰς εἶπα πως θέλω νὰ διορθώσω αὐτὸ τὸ ἐλάττωμά που ἔχω καὶ ἀντὶ νὰ με ἐν- θαρρύνετε, προσπαθεῖτε με κάθε τρόπο νὰ με κάμετε νὰ θυμώσω.

ΑΝΔΡΕΑΣ. Ναι, ναι, ἐκάζομεν ἄσχημα.

Ἀλλὰ τώρα πλέον ἐτελείωσε. Καὶ ἐν πρώτοις σε συγχαίρομεν.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. Σὲ συγχαίρομεν ἐγκαρ- δίως.

ΣΜΑΡΑΓΓΑ. Ἀκόμη με περιπαίζετε;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. Σὲ περιπαίζομεν; "Ω, κάθε ἄλλο.

ΑΝΔΡΕΑΣ. "Οχι, σοβαρά" θὰ κάμης πολλὸ καλὰ ν' ἀλλάξης τὸν χαρακτήρα σου, διότι κατήντησε ἀνυπόφορος.

ΣΜΑΡΑΓΓΑ. Πῶς;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. Ἀφ' οὗ ὁ θυμός σου γί- νεται ὄλον ἐν μεγαλειέτερος σιγὰ σιγὰ θὰ γίνῃς Ξανθίππη.

ΣΜΑΡΑΓΓΑ. (Υψόνουσα τὴν χεῖρα). Τί θὰ γίνω; Πῆς τὸ πάλιν.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. Ξανθίππη! (Ἡ Σμαράγδα ἐτσιμᾶζεται νὰ τον βράσιον, ἀλλ' ὁ Θεόδωρος διαφεύγει τὸ βράσιον).

ΑΝΔΡΕΑΣ. Καὶ ἐπειδὴ δεν ὑπάρχει πλέον Σωκράτης εἰς τὸν κόσμον, κανεὶς δεν θὰ θέλῃ νὰ σε πάρῃ. (Ἡ Σμαράγδα θέλει νὰ τον βράσιον).

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. Καὶ θὰ μείνης εἰς τὸ ράφι. (Ἡ αὐτὴ κίνησις τῆς Σμαράγδας).

ΑΝΔΡΕΑΣ. Καὶ ἀπὸ τὸ κακό σου θὰ τραβᾷς τὰ μαλλιά σου.

ΣΜΑΡΑΓΓΑ (Ραπίκουσα αὐτὸν). Ἐπὶ τέλους.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ (Γελῶν). "Ω, ἡ Ξανθίππη κτυπᾷ!

ΑΝΔΡΕΑΣ (Τρίβων τὴν παρεῖάν του). Ἐ- διώξες τὸ φυσικό; . . .

ΣΜΑΡΑΓΓΑ (Ὁρμῶσα ἐναντίον των). Μὰ δεν θὰ σιωπήσετε!

ΑΝΔΡΕΑΣ. Δρόμο! (Τὰ δύο παιδιά τρέ- χουσι καταδιωκόμενα ὑπὸ τῆς Σμαράγδας).

Ἐδιώξες τὸ φυσικό; θὰ ξανάλθῃ τρέχοντας. Τρέχοντας, τρέχοντας, τρέχοντας, τρέχοντας.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Οἱ αὐτοί. ΚΥΡΙΟΣ ΡΟΥΣΗΣ.

ΚΥΡΙΟΣ ΡΟΥΣΗΣ. Τί θόρυβος εἶνε αὐτός;

ΣΜΑΡΑΓΓΑ. (Τρέχουσα εἰς τὸν πατέρα της). Πατέρα, εἶνε κακοί, κακοί!

ΚΥΡΙΟΣ ΡΟΥΣΗΣ. Τί της ἐκάνετε τῆς ἀδελφῆς σας;

ΑΝΔΡΕΑΣ. Τίποτε, πατέρα, αὐτὴ θέλει νὰ μας δειρῇ.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. Κ' ἐρράπισε τὸν Ἀνδρέαν. ΚΥΡΙΟΣ ΡΟΥΣΗΣ. Εἶνε δυνατόν, κόρη μου! Πάντοτε θὰ παραφέρεσαι!

ΣΜΑΡΑΓΓΑ. "Ω, ὄχι πατέρα" εἶχα διορ- θωθῆ; δεν ἤθελα πλέον νὰ θυμῶνω, τὸ εἶχα λάβῃ ἀπόφασιν! καὶ αὐτοὶ μὲ εἶπαν Ξανθίππη, εἶπαν πῶς θὰ μείνω 'στὸ ράφι καὶ ἀπὸ τὸ κακό μου θὰ τραβῶ τὰ μαλ- λιά μου. Καὶ με ξεκούφωσαν νὰ λέγουν: "Ἐδιώξες τὸ φυσικό; θὰ ξανάλθῃ τρέ- χοντας. Τότε κ' ἐγώ. . ."

ΚΥΡΙΟΣ ΡΟΥΣΗΣ. Ἡθέλησες ν' ἀποδεί- ξῃς ὅτι ἡ παροιμία ἔχει δίκαιον (εἰς τὸν Ἀνδρέαν καὶ τὸν Θεόδωρον). Καὶ σεῖς πάλι διατὶ τὴν πειράζετε ἔτσι;

ΑΝΔΡΕΑΣ. Δεν πταίσομεν ἡμεῖς. Μὰς εἶπε ἀπὸ πρωτῆτερα ὅτι θὰ εἶνε ἡσυχὴ σὰν ἀράκι.

ΚΥΡΙΟΣ ΡΟΥΣΗΣ. Καλλίτερα θὰ ἦτο νὰ το ἔκανες χωρὶς νὰ το εἰπῆς.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. Παρὰ νὰ το εἰπῆς χωρὶς νὰ τὸ κάνης.

ΣΜΑΡΑΓΓΑ. Ἡθέλα νὰ τὸ ἤξεύρουν.

ΚΥΡΙΟΣ ΡΟΥΣΗΣ. Νομίζεις πως δεν θὰ το ἐννοοῦσαν; (εἰς τοὺς δύο ἀδελφούς) Ἐν τούτοις καὶ σεῖς ἐπταίσατε διότι τὴν ἐπειράζετε.

ΑΝΔΡΕΑΣ. Ἀλήθεια, πατέρα. Ἄν ἐθύμωνε, ἡμεῖς πταίσομεν. Συγχώρησέ μας, ἀδελφοῦλα μου.

ΣΜΑΡΑΓΓΑ. Ἐξ ὄλης καρδίας. Ἀλλ' αὐτὴ ἡ κακὴ παροιμία θὰ βοῖξῃ ὄλο 'ς τ' αὐτί μου. Τί λέγεις, πατέρα, δεν ἡμ- πορεῖ κανεὶς νὰ διορθωθῇ ἀπὸ ἕνα σφάλμα που ἔχει;

ΚΥΡΙΟΣ ΡΟΥΣΗΣ. Βεβαίως; ἀλλὰ δεν εἶνε εὐκόλον πρᾶγμα. Δεν πρέπει νὰ νομίζῃς ὅτι διορθώνεται ἀμέσως; δεν γί- νονται τόσον γρήγορα αὐτὰ τὰ πράγματα.

ΣΜΑΡΑΓΓΑ. Τὸ ἤξεύρω.

ΚΥΡΙΟΣ ΡΟΥΣΗΣ. Εἶνε πολὺ καλὸ νὰ

λάβῃ κανεὶς μίαν ἀπόφασιν ἀλλ' εἶνε καλλίτερον νὰ συγκεντρώσῃ ὅλην τὴν θέλησίν του διὰ νὰ ἐκτελέσῃ μέχρι τέ- λους τὴν καλὴν ἀπόφασιν. Πᾶρε λοιπὸν μὲ ὅλην τὴν καρδίαν σου τὸ πρᾶγμα, κόρη μου, καὶ σεῖς Θεόδωρε καὶ Ἀνδρέα, μὴ τὴν ἐνοχλήτε.

ΑΝΔΡΕΑΣ. Κάθε ἄλλο, πατέρα, ἴσα ἴσα θὰ φροντίσωμε καὶ ἡμεῖς νὰ διορ- θωθῶμε. . . ἐγὼ ἀπὸ τὴν ἀσυλλογισίαν μου. . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. Ἐγὼ ἀπὸ τὴν ὀκνηρία μου.

ΚΥΡΙΟΣ ΡΟΥΣΗΣ. Καὶ οἱ δύο μαζί ἀπὸ τὴν ὀρεξίν που ἔχετε νὰ πειράζετε; . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ΑΝΔΡΕΑΣ. Ναι, πατέρα! ΚΥΡΙΟΣ ΡΟΥΣΗΣ. Ναι, παιδιά μου, ἐρ- γασθῆτε καὶ οἱ τρεῖς, καὶ μὴν ἀποθα- ρυνθῆτε ἀπὸ τὰς δυσκολίας που θὰ εὐ- ρετε εἰς τὴν ἀρχῆν. Τότε θὰ ἐννοήσετε ὅτι ἡ παροιμία που εἶπατε, εἶνε τὸ ἡμῶν τῆς ἀληθείας! καὶ ὅτι ὑπάρχει καὶ μίαν ἄλλη παροιμία πλέον παρηγορητικὴ, ἡ ὁποία λέγει: Ἡ ἕξις εἶνε δευτέρα φύσις.

ΔΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ Κατὰ τὴν Β. Vadier

ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ

Ὁ ἄνθρωπος ἐργάζεται διὰ νὰ συν- τηρήσῃ καὶ ἑαυτὸν καὶ τὴν οἰκογένειάν του. Ὅταν εἶνε ὑγιῆς πρέπει νὰ σκέ- πτεται ὅτι εἶνε δυνατόν ν' ἀσθενήσῃ ὅταν εὐρίσκειται εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς νε- οτήτος πρέπει νὰ συλλογίζεται τὴν ἀδυ- ναμίαν τοῦ γήρατος. Ὅστις δεν θέλει νὰ εὐρεθῆ εἰς στερησεις πρέπει τὰ ἐκ τῆς ἐργασίας του εἰσοδήματα νὰ ἔχῃ ἀνώτερα ἀπὸ τὰς ἀνάγκας του. Ἐπομένως ἡ ἐρ- γασία ἐκάστης ἡμέρας δεν πρέπει νὰ ἔχῃ σκοπὸν τὰς ἀνάγκας ἐκάστης ἡμέ- ρας, ἀλλὰ καὶ τὰς μελλούσας ἀνάγκας.

Τὸ κεφάλαιον λοιπὸν εἶνε τὸ μέρος τῶ κέρδους ἐκ τῆς προηγουμένης ἐργασίας, τὸ ὅσον φυλάττεται διὰ τὴν περαιτέρω ἐρ- γασίαν καὶ διὰ τὰς περαιτέρω ἀνάγκας. Τὸ κεφάλαιον εἶνε, δυνάμεθα νὰ εἴπω- μεν, συνηθροισμένη ἐργασία. Ὅστις ἐ- κέρδισεν εἰς μίαν ἡμέραν ἄρτον διὰ δύο ἡμέρας ἔχει ὡς κεφάλαιον τὸ περισσεύμα αὐτοῦ τοῦ ἄρτου. Μὴ ἔχων νὰ φροντίσῃ διὰ τὸν ἄρτον τῆς αὔριον θὰ δυνηθῇ ν' ἀφιερῶσιν τὸν καιρὸν, τὸν ὅποιον τὼ δι- δεῖ τὸ κεφάλαιον, εἰς τὴν κατασκευὴν ἐνὸς ἐργαλείου, τὸ ὅποιον θὰ καταστήσῃ τὸ ἔργον του γονιμώτερον καὶ ὀλιγώτερον κοπιαστικόν ἢ μᾶλλον διὰ τῆς διαιρέ- σεως τῶν ἐπαγγελματίων θὰ ἡμπορέσῃ ν' ἀνταλλάξῃ τὸ προῖδν τῆς ἐργασίας του μετὸ ἐργαλεῖον, τὸ ὅποιον τὼ ἀ- ναγκατοῖ.

Τὸ κεφάλαιον εἶνε τὸ σπουδαιότερον στοιχεῖον τῆς παραγωγῆς. Ὅλα τὰ ὄρ- γανα τῆς ἐργασίας εἶνε κεφάλαιον. Ὁ

Ξυλουργός ὅστις κατέχει πέλεκυν, πρίονα καὶ βολάνιον εἶνε κεφαλαιοῦχος ὁ σιδη- ρουργός εἶνε κεφαλαιοῦχος, ὁ βιομηχα- νος, ὅστις εἶνε ιδιοκτήτης μεγάλου ἐρ- γοστασίου διαφέρει ἀπὸ τὸν ἀπλοῦν σι- σιδηρουργὸν κατὰ τοῦτο μόνον, ὅτι εἶνε κάτοχος μεγαλειτέρου κεφαλαίου.

Τὶ θὰ ἐγίνετο ἡ παραγωγή ἂν ὁ πέ- λεκυσ καὶ ὁ πρίων ἔλειπον ἀπὸ τὸν Ξυ- λουργόν, ἡ ῥίγη ἀπὸ τὸν σιδηρουργόν, τὸ ἄροτρον ἀπὸ τὸν γεωργόν, ἡ δίκελλα ἀπὸ τὸν κηπουρὸν, αἱ βελόναι καὶ ἡ ψα- λὶς ἀπὸ τοὺς βράπτας καὶ τὰς βραπτηρίας; Ἡ παραγωγή θὰ ἐξέπιπτε τότε, μεθ' ὅλας τὰς προσπάθειάς τῆς ἀνευ ὀργάνων ἐργασίας, ὥστε αἱ πολιτισμέναι χῶραι δεν θὰ ἠδύνατο πλέον νὰ θρέψωσιν ὅλους τοὺς κατοίκους αὐτῶν. Συνέπεια τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ κεφαλαίου θὰ ἦτο ἡ πτωχία καὶ ἡ δυστυχία τῆς ἀνθρωπό- τητος.

Ἡ ἐργασία καὶ ἡ οἰκονομία, δηλαδὴ ὁ κόπος καὶ ἡ σχετικὴ στέρησις, παρά- γουσι τὸ κεφάλαιον ἠθικώτερα καὶ μᾶλ- λον σεβαστὴ καταγωγῆ τοῦ κεφαλαίου λοιπὸν δεν δύναται νὰ ὑπάρξῃ. Τὸ κε- φάλαιον δεν ἡμπορεῖ νὰ διατηρηθῇ καὶ νὰ ζῆσῃ παρὰ τρεφόμενον διὰ τῆς ἐρ- γασίας.

Ἐκεῖνος ὅστις ἐξοδεύει καὶ δεν κερ- δίζει τίποτε τελειώνει ταχέως τὰς οἰκο- νομίας του. Καὶ αὐτὸς ὁ καιρὸς ἐκτελεῖ ἀργὰ καὶ ἀνεπαισθήτως τὸ ἔργον κατα- στροφῆς: τὰ ἐνδύματα παλῆθουσι, αἱ οἰ- κοδομαὶ φθειρόνται, ὅλα τὰ ἔργα τοῦ ἀνθρώπου μετὸν καιρὸν καταστρέφονται: χρειάζεται λοιπὸν ἀδιάκοπος ἐργασία, διὰ νὰ τα διατηρῶμεν καὶ τα ἀνανεῶ- νομεν.

Τὸ κεφάλαιον δεν συνίσταται μόνον εἰς ὕλικα πράγματα, εἰς ἐργαλεῖα, εἰς μη- χανὰς ἢ εἰς χρήματα περιλαμβάνει ὅτι καλλίτερον ἔχει ὁ ἄνθρωπος, τὴν μόρ- φωσιν, τὴν ἠθικότητα, τὴν ἀρετὴν.

Ὁ ἰατρός, ὁ δικηγόρος, ὁ μηχανικός, ὁ καλλιτέχνης ἀποκτοῦσιν ἀπὸ τὸ ἐπάγ- γελμά των ἀνταμοιβὴν τῆς ἐργασίας των ἄλλ' ἡ ἀνταμοιβὴ αὐτὴ τόσον με- γαλειτέρα εἶνε ὅσον μεγαλειτέρα εἶνε ἡ ὑπόληψις τὴν ὁποίαν ἔχουν διὰ τὴν ἀ- ξίαν των, τὴν τιμιότητά των καὶ τὴν ἰκανότητά των ἐν γένει. Ἡ ὑπόληψις λοιπὸν εἶνε μέγα κεφάλαιον. Εἰς ἕνα καλὸν ἄνθρωπον οὐδεὶς ἐμπιστεύεται τὰς ὑποθέσεις του, οὐδεὶς τὼ ἀναθέτει ἐργα- σίαν. Ὁ κακὸς ζημιούται διότι δεν ἔχει ἐν μέγα κεφάλαιον, τὴν ὑπόληψιν.

Αἱ γνώσεις, ἡ τέχνη εἶνε κεφάλαιον.

Παιδίον τὸ ὅποιον ἐξεργάζεται ἀπὸ τὸ σχολεῖον γνωρίζων ν' ἀναγινώσκῃ κα- λῶς, νὰ γράφῃ καλῶς καὶ ν' ἀριθμῇ κα- λῶς, ἔχει ἤδη μικρὸν κεφάλαιον. Ἄν ἐξακολουθῆσῃ νὰ μαθαίνῃ περισσότερο, αὐξάνει τὸ κεφάλαιόν του. Δεν τὼ μένει πλέον, διὰ νὰ ἐπιτύχῃ εἰς τὸν βίον,

παρὰ νὰ εἶνε τίμιος ἄνθρωπος, ἐργατι- κός, ἀκριθῆς εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων του.

Ἐπάρχουν ἐργαταὶ ἐπιτηδεύοντες, κερδίζοντες καλὰ ἡμερομίσθια, καὶ ὁμοίως πάντοτε εὐρισκόμενοι εἰς οἰκονομικὰς στενωχωρίας καὶ οἱ ἴδιοι γίνονται δυ- στυχέστερας τοῦτο συμβαίνει διότι εἰς τὰς αὐτὰς περιστάσεις, ἄλλοι μὲν ἐπιτυγχάνουν, ἄλλοι δὲ ἀποτυγχάνουν. Ὅσοι ἀποτυγχάνουν κατηγοροῦν τὴν τύ- χην καὶ παραπονοῦνται κατ' αὐτῆς. Οἱ περισσότεροι ἐπρεπε νὰ παραπονῶνται κατὰ τοῦ ἴδιου ἑαυτοῦ των, κατὰ τῆς ἐλλείψεως θελήσεως καὶ ἐπιμονῆς ἐκ μέρους των καὶ κατὰ τῆς ἀμελείας τῶν περὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων των.

Ἡ πρὸς τὸ καθῆκον ἀγάπη εἶνε πο- λύτιμον κεφάλαιον.

ΦΙΛΗΣΗΤΗΜΟΝ

Η ΠΟΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΑΙΓΝΙΩΝ [Συνέχεια ἴδε σελ. 77]

— Κύτταξε, Φράντς, ἔλεγεν ἡμέραν τινὰ ἡ γάστρα αὐτῆ εἶνε ὁ κῆπος τῆς Ἐδέμ κάτω ἀπ' αὐτὰ τὰ δένδρα κάθη- ται ὁ Ἀδάμ καὶ ἡ Εὕα κάθονται εἰς τὴν σκιάν ἡσυχοὶ καὶ εὐχρηστημένοι ὁ ὅρις δεν ἤλθεν ἀκόμη νὰ τοὺς κάμῃ δυστυχεῖς.

Μίαν ἄλλην φορὰν ἔλεγε:

— Βλέπεις αὐτὸ τὸ ξύλινο ποτήρι; Εἶνε ἡ κιβωτὸς μέσα εἰς τὴν ὁποίαν ἐσώθη ὁ Νῶε ὅταν ἐγίνε ὁ κατακλυ- σμός. Τὸ προσκέφαλο τοῦτο εἶνε τὸ ὄρος Ἀραράτ, τὸ πάτωμα παριστάνει τὸ νερὸ, ἀλλὰ μέσα εἰς τὴν κιβωτὸν εἶνε ὁ Νῶε καὶ ἡ γυναῖκά του καὶ ὁ Σὴμ, ὁ Χάμ καὶ ὁ Ἰάφεθ μετὰ τὰς γυναῖκάς των θὰ ἔβγουν ὅταν τὸ περιστέρι ἐπιστρέψῃ μετὰ τὸν κλάδον τῆς ἐλαίας διὰ νὰ τοὺς εἴπῃ ὅτι ἡ γῆ ἐγίνε πάλιν ὅπως ἦτο πρῶτα.

— Μά, Λίσετ, εἶπεν ὁ Φράντς, ποῦ εἶνε τὰ ζῶα που ἐσώθησαν μετὰ τὸν Νῶε καὶ τὴν οἰκογένειάν του εἰς τὸν καιρὸν τοῦ κατακλυσμοῦ; Δύο ἀπὸ κάθε εἶδος, ὅπως μας εἶπεν ἡ μάμμη. Ποῦ εἶνε τὰ

ζευγάρια τῶν ζῶων, Λίσετ; Τί θὰ εἴ- χουμε γίνῃ ἂν ἡ κιβωτὸς εἶχε μονάχα ἀνθρώπους μέσα καὶ κανένα ζῶον, κανένα πουλί;

Ἡ μικρὰ Λίσετ περιῆλθεν εἰς ἀμη- γανίαν. Κατ' ἀρχὰς ἐσκέφθη ὅτι θὰ ἦτο εὐκόλον νὰ συλλάβῃ μίαν καὶ ἀράχνας καὶ νὰ τὰς θέσῃ εἰς τὴν κιβωτὸν ἢ νὰ στήσῃ τὴν ποντικοπαγίδα καὶ νὰ πιάσῃ ποντικούς; ἀλλ' οἱ μὲν ποντικοὶ θὰ ἦσαν πολὺ μεγάλοι, αἱ δὲ μύται πολὺ μικραὶ με ὀλίγην βοήθειαν τῆς φαντασίας μία μεγάλη κυανὴ μυτὰ ἠδύνατο νὰ παρα- στήσῃ τὸν κόρακα τῆς κιβωτοῦ.

Ἐξαφνα φωτεινὴ ἰδέα διήλθεν ἀπὸ τὸ πνεῦμά της.

— Ἀχ, μικρὴ μου Φράντς (τὸν ἀπε- κάλει πάντοτε μικρὸν τῆς Φράντς ὅταν ἐζήτη παρ' αὐτοῦ νὰ κάμῃ κάτι τὸ ὀ- ποῖον ἐπεθύμει μεγάλως). Ἀχ! μικρὴ μου Φράντς, δεν εἰμπορεῖς, νὰ μου κά- μῃς ἀρκούδες καὶ ἀγελάδες καὶ κατὰ- κες μετὰ τὰ ξυλαράκια τοῦ μαγαζιῶ σου; Μὲ τὸ μαγαζιῶ σου θὰ τα κάμῃς μίαν χαρὰ θυμᾶσαι τί ωραῖο που ἦτανε τὸ σκυλάκι πού μου ἔκαμες τὸν περασμένο χειμῶνα; Κρίμα μονάχα που ἔπεσε 'ς τὴ φωτιά καὶ κάηκε. Δοκίμασε, σὲ πα- ρακαλῶ, καλέ μου Φράντς!

Ὁ Φράντς ἐδοκίμασε καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἦσαν ἔτοιμα ἀρκετὰ ζῶα, ὅλα διπλᾶ, ὅπως ἦσαν κατὰ ζεύγη ἐκεῖνα τὰ ὅποια παρέλαβεν ὁ Νῶε εἰς τὴν κιβω- τὸν, ὁμοίωσον δὲ πρὸς λέοντας, ἀρκτους, ἀγελάδας, κύνας κτλ. Ἡ Λίσετ ἦτο καταμαγευμένη.

Ἀφ' οὗ ἀπᾶς ἤρχισεν ὁ Φράντς τὴν τοιαύτην ἐργασίαν, ἐγίνετο καθ' ἡμέραν ἐπιτηδειότερος, ὅσω δὲ περισσότερον ὀ- μοίωσον πρὸς τὰ πρωτότυπα ζῶα τὰ ἰ- δικὰ του τόσω περισσότερον ἠξάνον καὶ αἱ ἀπαιτήσεις τῆς Λίσετ. Ἐζήτησε νὰ τὴ κατασκευάσῃ τὸν Νῶε καὶ τὴν γυ- ναῖκά του ἔπρεπε νὰ στέκωνται ὄρθιοι, καὶ νὰ εἶνε ἐνδυμένοι. Τὰ μικρὰ ζῶα, τὰ ὅποια δεν ἔχρησιμεύουν τίποτε εἰς τὸ βαρελοποιεῖον, ἔγιναν μετ' ὀλίγον Σὴμ Χάμ καὶ Ἰάφεθ καὶ γυναῖκές των τότε ἡ χαρὰ τῆς Λίσετ δεν εἶχε πλέον ὄρια.

Ἐμάντευε ἐκάστην ἐσπέραν τὸ νέον ζῶον τὸ ὅποιον κατασκευάζεν ὁ Φράντς, εἰς τὴν γωνίαν, πλησίον τῆς θερμάστρας, ἐν ᾧ δεν ἐποθεῖται τὰ ζῶα τοῦ πρὸ αὐ- τοῦ, ἀνεφάνει.

— Αὐτὸ εἶνε κατσίκα, Φράντς, κα- τσίκα, τὴν γνωρίζω ἀπὸ τὰ γένεια της ἢ: αὐτὸ εἶνε σκυῖουρος, μικρὸς σκυῖουράκης, τὸν γνωρίζω ἀπὸ τὴν οὐρά του, εἶνε ὁμοίος μετὰ ἐκεῖνους που ἐδελέπαμεν νὰ πηδοῦν ἀπὸ κλαδὶ εἰς κλαδὶ εἰς τὸ δά- σος, τὸ περασμένον θέρος. Ἐμάντευε δὲ πάντοτε ἀκριβῶς καὶ ὁρθῶς καὶ ἂν ἀκόμη κάποτε τὸ ξύλινον ὁμοίωμα δεν ἦτο ἐντελῶς ὁμοίον πρὸς τὸ πρωτότυπον.

— Να σου ειπώ κάτι, Φράντς, τῷ εἶπε μίαν ἡμέραν· αὐτὴ ἡ ξυλίνη γὰρ δὲν μου φαίνεται νὰ ὁμοιάζει πολὺ μὲ τὴν ἀληθινὴν κιβωτὸν. Πῶς ἤμπορῶ νὰ φαντασθῶ ὅτι ἡ κιβωτὸς δὲν εἶχε στέγην, ἀφ' οὗ ξεβρω ὅτι ἔβρεξε τόσο ἀφ' οὗτο ὁ Νῶε ἐκλείσθη μέσα. Ἡθελα νὰ ξεβρω μὲ τί ὁμοιάζει μίαν ἀληθινὴν κιβωτὸς.

Ἡ κυρία Γκρέντζ παρεκλήθη νὰ δώσῃ τὴν γνώμην της, ἀφ' οὗ δὲ ἀνέγνωσεν ἐκ νέου τὴν Παλαιὰν Διαθήκην της, εἶπεν ὅτι ἡ κιβωτὸς τοῦ Νῶε ὁμοιάζει πρὸς οἰκίαν ἐντὸς πλοίου, ἀφ' οὗ εἶχε θύραν καὶ παράθυρον καὶ ἔπρεπε ἀφ' ἐτέρου νὰ πλέῃ ἐπὶ τοῦ ὕδατος.

Ὁ Φράντς ἐπῆγε τὴν ἰδίαν ἡμέραν, ὅταν ἐκλείσῃ τὸ βαρελοποιεῖον, νὰ περιπατήσῃ εἰς τὰς δόχους τοῦ Πέγκνιτς (τοῦ ποταμίου τὸ ὅποιον διασχίζει τὴν Νυρεμβέργην) παρετήρησε τὰ ἀθάτῃ πλοιάρια τὰ ὅποια ἐχρησιμεύουν εἰς μετακίμωσιν πετρῶν ἢ ξύλων ἢ μετέφερον βαρέλια ζύθου εἰς ἄλλα μέρη τῆς Γερμανίας.

Εἰργάσθη ὅμως πολλὰς ἐσπέρας πρὶν κατορθώσῃ νὰ κατασκευάσῃ μίαν κιβωτὸν, ὅπως τὴν ἐπεθύμει, κιβωτὸν εἰς τὴν ὅποιαν νὰ χωρῇ ὁ Νῶε καὶ ὅλα τὰ ζῶα τὰ ὅποια ἦσαν ἔτοιμα νὰ εἰσελθῶσι· δηλαδὴ πλοῖον, ὅπως τῷ εἶχεν εἶπη ἡ κυρία Γκρέντζ, μὲ τὸ μικρὸν παράθυρόν του καὶ τὴν μεγάλην θύραν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, εἰς τὸ ὅποιον νὰ εἰσελθῶσι οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ ζῶα, τὰ ὅποια ἤρχοντο δὺς δύο διὰ νὰ καταφύγῃσιν εἰς τὸ νέον τῶν ἄσουλων. Ἐπρεπε ἡ κιβωτὸς νὰ πλέῃ ἐπὶ τῶν ὕδατων, ὅσον βαρὺ καὶ ἂν ἦτο τὸ φορτίον της, καὶ νὰ σταθῇ ἐπὶ τέλους ἐπὶ τοῦ Ἀραράτ.

Δὲν ὑπῆρξε καθ' ὅλην τὴν Νυρεμβέργην παιδίον εὐτυχέστερον ἀπὸ τὴν Λίσβετ, ὅτε ἔλαβεν εἰς τὰς χεῖράς της τὴν θαυμασίαν ἐκείνην κιβωτὸν τοῦ Νῶε.

Καὶ ἡ γηραιὰ μὰμμη ἦτο καταμαγευμένη σχεδὸν ὅσον καὶ ἡ ἐγγόνη της. Ἐθαύμαζε τὴν ἐπιδειξίτητά τοῦ Φράντς καὶ ἤρχισε νὰ σκέπτεται ὅτι θὰ ἔλθῃ ἡμέρα τις καθ' ἣν ὁ Φράντς θὰ γίνῃ τόσο μέγας γλύπτης ὅσον ὁ προπάτωρ του ἢ ἴσως καὶ ὅσον ὁ περίφημος Ἀδάμ Κράφτ.

Προσεκάλει ὅλους τοὺς γείτονας διὰ νὰ δεῖξῃ εἰς αὐτοὺς τὸ περιεργὸν ἄθυρμα τὸ ὅποιον εἶχεν ἐπινοήσῃ ὁ ἐγγόνος της, ἡ δὲ μικρὰ Λίσβετ ἠσθάνετο μεγάλην ὑπερηφάνειαν διευθετοῦσα τὴν μακρὰν σειρὰν τῶν ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ ζώων τὰ ὅποια εἰσῆρχοντο εἰς τὴν κιβωτὸν ἢ ἐξῆρχοντο ἐξ αὐτῆς, πάντοτε δύο δύο· δὲν ἐκουράζετο δὲ καὶ ἂν ἀκόμη τὰ ἐδείκνυε δεκάκις τῆς ἡμέρας.

Ἡ κυρία Γουῆρ, ἡ σύζυγος τοῦ ὕφαντοῦ, τὰ τέκνα τοῦ ἀρτοποιοῦ, ὅστις εἶχε τὸ κατάστημά του εἰς τὸ ἀπέναντι

μέρος τῆς ὁδοῦ καὶ ἄνθρωποι ἀκόμη κατοικοῦντες εἰς μακρὴν συνοικίαν ἤλθον νὰ ἴδωσι τὸ παιγνίδιον περὶ οὗ ἐγίνετο τόσος λόγος· ἐπὶ πολλὰς δὲ εἶτι ἐσπέρας ὁ Φράντς εἰργάσθη ἀδιακόπως ν' αὐξήσῃ τὰ ζεύγη τῶν ζώων, κατὰ τὰς ὁδηγίας τῆς κυρίας Γκρέντζ, κατὰ ὅσους ἤρχοντο νὰ ἴδωσι τὴν κιβωτὸν· ἔπρεπε κάθε ἡμέραν νὰ προσθέτῃ κάτι.

Ἐν τέλει ἦλθε καὶ ἡ σειρά τῶν ζώων τῆς χώρας, εἰς τὴν ὅποιαν ἔζη ὁ Νῶε, τότε δὲ ὁ Φράντς ἠναγκάσθη ν' ἀναγνώσῃ βιβλία, νὰ ζητήσῃ πληροφορίας, νὰ ἐξετάσῃ εἰκόνας ὅπως κατορθώσῃ νὰ κατασκευάσῃ ζῶα ὡς ὁ ἐλέφας, ἡ κάμηλος, ἡ καμηλοπάρδαλις, τὰ ὅποια ἐτέθησαν ἐπὶ κεφαλῆς τῆς πομπῆς τῶν ζώων.

Ἡ Λίσβετ πρώτην φορὰν τότε ἤκουε νὰ γίνεταί λόγος περὶ τοῦ ἐλεφάντος καὶ τῆς μεγάλης προδοσίδος του ἢ τῆς καμήλου καὶ τῆς καμπούρας της.

Εἶχον κατασκευασθῇ καὶ τὰ τελευταῖα ζῶα, ἡ δὲ κιβωτὸς περιεῖχε πλέον ὅσα ἠδύνατο νὰ χωρῇ, ὅτε ἡμέραν τινα ἡ κυρία Γκρέντζ ἐδέχθη τὴν ἐπισκεψίαν γηραιοῦ φίλου της ὀνομαζομένου Κρές. Ἦτο τορνευτὴς τὸ ἐπάγγελμα καὶ ἔζη πλησίον τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου. Εἶπεν ὅτι ἤκουσε νὰ γίνεταί λόγος περὶ τοῦ παιγνιδίου τὸ ὅποιον κατασκευάσεν ὁ ἐγγόνος της καὶ ἤθελε νὰ τοῦ ἴδῃ, ἐπειδὴ ἔμελλε μετ' ὀλίγον ν' ἀναχωρήσῃ εἰς τὴν μεγάλην ἐτῆσιαν ἀγορὰν τῆς Φραγκφούρτης ὅπου ἐπώλει πινάκια καὶ ἄλλα ξύλινα σκεύη.

— Ἡθελα, προσέθηκε, μερικὰ παιγνίδια καὶ ἄλλα κομφοτεχνήματα διὰ νὰ στολίσω τὸ ἐμπροσθεν μέρος τοῦ μαγαζιοῦ μου εἰς τὴν μεγάλην ἀγορὰν.

— Μὰ καλέ μου Κρές, εἶπεν ἡ κυρία Γκρέντζ, γελῶσα, μήπως θαρρεῖς ὅτι ὁ Φράντς μου ἔκαμε κανένα ἀριστούργημα; καὶ εἰς τὸ σύμπλεγμα τῶν ἀγγέλων που ἔκαμεν ὁ Φέιτ Στός εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου; Ὅχι, δὲν κάμνει ἀκόμη τόσο λαμπρὰ πράγματα, ἀλλ' ὅσο γιὰ μαθητῆς βαρελοποιεῖου δὲν εἶνε δὰ καὶ ἀνεπίδεξιόν τὸ ἐγγονάκι μου. Λίσβετ μου, φέρε τὴν κιβωτὸν τοῦ Νῶε καὶ δεῖξέ τιν εἰς τὸν κύριον Κρές.

Ἡ Λίσβετ εἰδείξε τὴν κιβωτὸν, ἡ δὲ κυρία Γκρέντζ ἀνέλαβε νὰ ἐξηγήσῃ τὰ πάντα. Ὁ Κρές κατευχάρισθη ἀπὸ τὸ νέον τοῦτο παιγνίδιον, εἶπεν ὅτι ὁ Φράντς εἶχεν ἑκτακτὸν ἐπιδειξίτητά, καὶ προσέθηκε ὅτι ἡ κιβωτὸς ἐκείνη θὰ πωληθῇ χωρὶς ἄλλο εἰς τὴν μεγάλην ἀγορὰν τῆς Φραγκφούρτης· ἠμπορεῖ νὰ πωληθῇ μάλιστα ἕως δύο ἀργυρὰ τάλληρα.

Ἄλλ' ἡ Λίσβετ, ἡ ὅποια ἐθεώρει τὴν κιβωτὸν ὡς ἰδιοκτησίαν της δὲν ἐνόει νὰ τὴν ἀποχωρισθῇ καὶ δὲν ἠψυχάρισθη διόλου ἀπὸ τὴν πρότασιν τοῦ Κρές. Διὰ

τὰ χρήματα ὀλίγον τὴν ἐνδιέφερον· αὐτὴ ἦτο τόσο εὐχαριστήμενη νὰ παίξῃ μετὴν κιβωτὸν ὅταν ἦτο μόνη καὶ νὰ ἐβάλλῃ ἐξ αὐτῆς καὶ νὰ δεῖκνῃ τὰ διάφορα ζῶα ὅταν ἤρχοντο ἄνθρωποι.

Τόσον δὲ ἐφοβήθη μήπως λάθῃ κανεὶς τὸ ἀγαπητὸν παιγνίδιον της χωρὶς τὴν συγκατάθεσίν της, ὥστε γρήγορα γρήγορα ἔβαλε τὰ ζῶα ἐντὸς τῆς κιβωτοῦ, καὶ ἀφ' οὗ ἐκλείσῃ τὴν θύραν, ἐτοποθέτησεν αὐτὴν εἰς τὰ γόνατά της καὶ τὴν περιέβαλε μὲ τοὺς μικροὺς βραχιονιάς της ὡς διὰ νὰ τὴν ὑπερασπίσῃ.

— Βλέπεις τί τρέχει, εἶπεν ἡ κυρία Γκρέντζ σείουσα τὴν κεφαλὴν· τὴν κιβωτὸν ἔκαμε ὁ ἐγγόνος μου διὰ τὴν ἀδελφοῦλά του, διὰ νὰ ἤμπορῇ νὰ διασκεδάξῃ τὸ καίμενον τὸ κορίτσι που εἶνε ἄρρωστο· δὲν ἠμπορεῖ νὰ τρέξῃ τὸ κακόμοιρο, καὶ θὰ το πάρῃ κατὰκαρδὰ ἂν τοῦ πάρωμε τὸ παιγνίδι που ἀγαπάει τόσο· θὰ πῶ ὅμως εἰς τὸν Φράντς τὴν φιλικὴν πρότασίν σου.

Ὁ Κρές ἀνεχώρησε χωρὶς τὴν κιβωτὸν καὶ ὄχι χωρὶς λύπην.

Τὴν ἐσπέραν ἡ κυρία Γκρέντζ διηγήθη εἰς τὸν ἐγγονόν της τὴν ἐπισκεψίαν τοῦ Κρές· ὁ Φράντς ἀκούσας τὴν πρότασιν τοῦ γέροντος τορνευτοῦ ἀναφώνησε·

— Δύο τάλληρα, μὰμμη! Ἀλήθεια εἶπε πως αὐτὰ μποροῦν νὰ πωληθῶν δύο τάλληρα; Ἀχ! νὰ ἤξευρε ἡ Λίσβετ πόσα πράγματα ἠμποροῦσε ν' ἀγοράσῃ κανεὶς μὲ δύο τάλληρα!

Ἀλλὰ μὲ τὴν λύπην του συνηνοῦτο καὶ αἰσθημα ὑπερηφανεῖας· καί, ἦτο ὑπερήφανος συλλογιζόμενος ὅτι ἡ ἐργασία τῶν χειρῶν του, τὸ παλαιὸν του μαχαίρι, καὶ μερικὰ κομμάτια ξύλα ἔκαμον αὐτὸν εἰς τὸ ὅποιον ἐξετίμησε δὺς τάλληρα ἄνθρωπος τόσο ἔμπειρος ὅσον ὁ Κρές.

Ἀμέσως τῷ ἦλθε κατὰ νοῦν ὅτι τίποτε δὲν τὸν ἠμπούδιζε νὰ κάμῃ καὶ ἂν ἄλλο παιγνίδιον, ὅμοιον πρὸς ἐκεῖνο τὸ ὅποιον δὲν ἠθέλησε ν' ἀποχωρισθῇ ἡ Λίσβετ, ἢ καὶ περισσότερα ἂν ἦτο ἀληθὲς ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ πωληθῶσι τόσον εὐκόλως.

Διὰ μιᾶς ἠσθάνθη ὅτι εἶχεν ἐκεῖνο τὸ ὅποιον τόσο καιρὸν ἐπεθύμει, τόσο καιρὸν ἀνειρεύετο λυπούμενος διότι ἦτο ἀπλοῦς μαθητευόμενος βαρελοποιεῖου. Ἠδύνατο λοιπὸν νὰ κερδίσῃ χρήματα διὰ τῆς ἐπιδειξίτητός του καὶ τῆς ἐργασίας του, ἠδύνατο νὰ ἐργασθῇ ὅπως αὐτὸς ἤθελε!

Ζῶν ἐν μέσῳ τῶν ἄλλων ἐργατῶν τοῦ Στάρκ, ἀκούων τὰς συνομιλίαις των, διερχόμενος καθ' ἑκάστην τοὺς μεγάλους δρόμους τῆς Νυρεμβέργης ὅπου ἦσαν τόσα ὠραία καταστήματα, ἤξευρε πόσον χρήμα ἀποφέρουν τὰ ὠραία καὶ χρήσιμα πράγματα.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΤΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΔΥΟ ΤΑΛΛΗΡΑ

Νεαρός Ἀγγλος ἕως δεκαοκτὼ ἐτῶν, ὅστις ἐσπούδαζεν εἰς τὴν Λωζάνην τῆς Ἑλβετίας, ἐπῆγε περίπατον εἰς τοὺς ἀγρούς μὲ τὸν καθηγητὴν του Δουράνδον.

Ἐν ᾧ δ' ἐβάδιζον πλησίον ἀλλήλων καὶ συνομιλοῦν, εἶδον ἐντὸς ἐνὸς ἀγροῦ, ὄχι μακρὰν ἀπὸ τὸν δρόμον δύο λασπωμένα ὑποδήματα, τὰ ὅποια, ὡς ὑπέθεσαν, ἀνήκον εἰς πτωχὸν χωρικὸν ἐργαζόμενον εἰς τὸ χωράφιόν του.

Ὁ νέος Ἀγγλος εἶπεν εἰς τὸν καθηγητὴν·

— Κάμνωμεν ἓνα παιγνίδι τοῦ χωρικοῦ; ἂς κρύψωμεν τὰ παπούτσια του καὶ ἂς κρυφθῶμεν ὀπίσω ἀπὸ ἓνα θάμνον, διὰ νὰ ἴδωμεν τί θὰ κάμῃ ἂν δέν τα εὔρῃ εἰς τὴν θέσιν ποῦ τ' ἀφῆκε.

— Καλέ μου φίλε, εἶπεν ὁ καθηγητῆς, δὲν πρέπει νὰ ἀστεειώμεθα μὲ τὴν δυστυχίαν τῶν πτωχῶν. Εἶσαι πλούσιος, καὶ ἐπομένως εἰς θέσιν νὰ κάμῃς πολὺ καλλιτέραν ἐκπληξίαν εἰς τὸν πτωχὸν αὐτὸν χωρικόν. Βάλε ἓνα τάλληρον εἰς κάθε ὑπόδημα καὶ ἂς κρυφθῶμεν εἰς τοὺς θάμνους.

Ὁ Ἀγγλος ἔκαμεν ὅ,τι εἶπεν ὁ καθηγητῆς καὶ οἱ δύο ἐκρύφθησαν ὀπίσω ἀπὸ θάμνους, διὰ τῶν ὅποιων ἠδύνατο νὰ βλέπωσιν ἐν ἀνέσει τὸν χωρικόν.

Μετ' ὀλίγον ὁ πτωχὸς χωρικὸς ἐτέλειωσε τὴν ἐργασίαν του καὶ διητυθύνθη πρὸς τὸ μέρος τοῦ χωραφίου ὅπου εἶχεν ἀφήσῃ τὰ ὑποδήματά του καὶ τὸ ἐπανωφόριόν του.

Ἐνῶ ἐφόρει τὸ ἐνδυμὰ του ἔθεσε τὸν πόδα του εἰς τὸ ἓν ὑπόδημα· ἀλλ' ἠσθάνθη κατὰ τραγὸν ἐντὸς αὐτοῦ, ἔκρυψε τὸ ἴδιον τὸ τρέχει καὶ εἶδε τὸ ἀργυροῦν τάλληρον. Ἐλαβεν εἰς τὰς χεῖρας, τὸ ἔστρεφεν ἐδῶ κ' ἐκεῖ καὶ το παρετήρει· ἐκπληκτος ἔβλεπε τριγύρω ἀλλὰ δὲν εἶδε κανένα. Ἐθεσε λοιπὸν τὸ νόμισμα εἰς τὸ θυλακίόν του καὶ ἔβαλε τὸν ἄλλον πόδα του εἰς τὸ ἄλλο ὑπόδημα. Ἀλλὰ πόση ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς του ὅτε καὶ ἐκεῖ εὔρε τὸ ἄλλο τάλληρον.

Συγκινησὶς τὸν κατέλαβεν, ἔπεσεν εἰς τὰ γόνατα, ὕψωσε τὸ βλέμμα του πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ εἶπε·

— Θεέ, εἶνε ἀλήθεια λοιπὸν ὅτι δὲν ἀφίνεις ἐρήμους ἐκείνους που ἔχουν σὲ σένα τὴν ἐλπίδα τους! Ἡξευρὲς πως τὰ παιδιὰ μου δὲν ἔχουν ψωμί καὶ πως καὶ ἡ γυναίκα μου εἶνε ἔς τὸ στρῶμα, βαρεῖα ἄρρωστη κ' ἐγὼ ἤμουν ἀπλητισμένος καὶ δὲν ἤξερα τί νὰ κάνω. Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου, ποῦ εἶδες τὸν πόνο μου καὶ μ' ἐβοήθησες· σ' εὐχαριστῶ ποῦ φώτισες μὲ καλὴν καρδίαν κ' ἔκανες ὅ,τι ἔκανες.

Ὁ νέος εἶχε συγκινηθῇ βαθέως καὶ

ἀδρά δάκρυα ἔβρεχον τὰς παρειὰς του.

— Λοιπὸν, εἶπεν ὁ καθηγητῆς, δὲν εἶνε καλλίτερον αὐτὸ που ἔκαμες παρὰ ἂν ἐκρύπταμεν τὰ ὑποδήματα τοῦ χωρικοῦ;

— Ἀχ, καλέ μου διδάσκαλε, εἶπεν ὁ Ἀγγλος· σήμερον ἔμαθα κάτι τὸ ὅποιον ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω· τώρα νοιώθω τὴν ἀλήθειαν ἐνὸς λόγου, τὸν ὅποιον δὲν πολυενοῦσα ἕως τώρα: «Καλλίτερα νὰ δίνωμεν παρὰ νὰ παίρνωμεν». Ποτὲ δὲν πρέπει νὰ πλησιάζωμεν εἰς τὸν πτωχόν, παρὰ μὲ τὸν σκοπὸν νὰ του κάμωμεν καλόν.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

Ο ΣΟΦΟΣ ΛΑΓΩΣ

Εἰς λαγῶδες ἐσπούδασε πολλὰ ἔτη εἰς τὸ Πανεπιστήμιον καὶ ἔμαθε πολλὰ πράγματα. Ὅτε ἐπέστρεφεν εἰς τὴν πατρίδα του, παρεκάλεσε τὸν λέοντα, νὰ τῷ δώσῃ μίαν ἐργασίαν διότι μὲ τὰς σπουδὰς τόσα ἔτη ἐξώδευσεν ὅ,τι εἶχε.

Ὁ λέων εὐχαριστήθη καὶ τῷ εἶπε νὰ ὑπάγῃ μαζί του εἰς τὸ δάσος διὰ νὰ ἴδῃ ἂν πραγματικῶς εἶνε σπουδαγμένος, καὶ ἔμαθε καλὰ ὅ,τι ἔμαθε.

Ὅτε ἐφθασαν εἰς τὸ δάσος παρετήρησαν ἓνα κυνηγόν, μίαν ἀλώπεκα καὶ μίαν ἄρκτον. Ὁ κυνηγὸς ἐσκόπευσε καὶ ἠτοιμάσθη νὰ πυροβολήσῃ. Καὶ ἡ μὲν ἀλώπηξ ἔφυγε καὶ ἀπεμακρύνθη τόσο ἕσον δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν φθάσῃ ὁ κυνηγός, ἡ δὲ ἄρκτος, ἐπειδὴ ὑπερηφανεύετο διὰ τὴν δύναμίν της, ἐφόρμησε κατὰ τοῦ κυνηγοῦ. Ἀλλ' οὗτος ἐπυροβόλησε καὶ ἐκτύπησεν εἰς τὴν καρδίαν τὴν ἄρκτον, ἥτις ἔπεσε κάτω νεκρά.

— Τί λέγεις δι' αὐτὸ; ἠρώτησεν ὁ λέων.

Ὁ λαγῶδες ἀπήντησεν. — Ἡ ἐξυπνάδα εἶνε περισσότερον ὠφέλιμος ἀπὸ τὴν δύναμιν.

Ὁ λέων εὐχαριστήθη ἀπὸ τὴν ἀπάντησιν τοῦ λαγῶδ.

Ἐπροχώρησαν περαιτέρω καὶ ἐφθασαν εἰς μίαν πόλιν ὅπου εἶδον ἀνθρωπὸν τινα ἔχοντα δύο ὑπρέτας. Ὅ,τι ἔλεγεν ὁ κύριος εἰς τὸν ἓνα ἐξ αὐτῶν τοῦ ἔκαμνεν οὗτος προθύμως καὶ εὐχαρίστως, ὁ ἄλλος ὅμως δὲν ἤθελε νὰ ὑπακούῃ εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου του, ἐξετέλει αὐτὰς πρὸς αὐτόν.

Ὁ κύριος ἐδίδωκεν αὐτὸν ἐκ τῆς ὑπηρεσίας του. Τότε ἠρώτησεν ὁ λέων τὸν λαγῶδ.

— Τί λέγεις δι' αὐτὸ; Ὁ λαγῶδες ἀπήντησεν·

— Καλλίτερα νὰ σιωπῇ κανεὶς παρὰ νὰ διδῇ ἀσυλλογίστους ἀπαντήσεις. Καὶ πάλιν εὐχαριστήθη ὁ λέων.

Τέλος ἐφθασαν εἰς χωρίον τι· ἐκεῖ εἶδον χωρικὸν ὅστις ὄργωνε τὸν ἀγρὸν του μὲ δύο βόας· εἰς τὴν κεφαλὴν ἐκάστου εἶχε δέση ἐν δεμάτι χόρτου. Ὁ εἰς βουὸς ἦτο εὐχαριστήμενος καὶ εἰργάζετο προθύμως· ὁ ἄλλος ὅμως ἔλεγε μέσα του·

— Τί θὰ μας κάμῃ τόσο λίγο χορτάρι; ποῦ νὰ χαρτάσω μ' αὐτὸ τὸ χορτάρι; Καὶ μὲ πείσμα τοῦ ἐρριψε κάτω.

Ἀφ' οὗ ὄργωσαν, μέχρι τῆς μεσημβρίας, ὁ χωρικός ἔδωκεν εἰς τὸν βοῦν τὸ χόρτον, τὸν ὅποιον ἐφαγεν οὗτος καὶ ἀνέκτησε δυνάμεις· ὁ ἄλλος ὅμως βουὸς, ὅστις εἶχε ριψὴ μὲ περιφρόνησιν τὴν τροφήν του δὲν εἶχε τίποτε νὰ φάγῃ· οἱ δύο βόες ἐξηκολούθησαν μέχρις ἐσπέρας τὴν ἐργασίαν, ἀλλ' ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν τὸ ἄσθενης καὶ σχεδὸν ἐκλονίζετο, διότι εἰργάσθη ὅλην τὴν ἡμέραν χωρὶς νὰ φάγῃ τίποτε.

— Τί λέγεις δι' αὐτὸ; ἠρώτησεν ὁ λέων τρίτην φορὰν.

Ὁ λαγῶδες ἀπήντησεν·

— Καλλίτερα νὰ εὐχαριστήται κανεὶς μὲ τὸ ὀλίγον, παρὰ νὰ μὴ ἔχῃ τίποτε.

— Καλά, εἶπεν ὁ λέων· δὲν ἐπῆγαν τὰ ἐξοδά σου χαμένα, σὲ ὠφέλησεν ἡ σπουδὴ σου· θὰ σου δώσω ὅποιαν θέσιν ζητήσῃς.

[Κατὰ τὸ γερμανικὸν τοῦ Γρίμμ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κύριος πρὸς τὴν νεωστὴ προσληφθεῖσαν μικρὰν ὑπρέτριαν·

— Μὰ τί θέλεις, Μαρούλα, ὁ τενεκὸς τοῦ λαδοῦ εἰς τὸ γραφεῖόν μου;

— Ἀρέντη, τὸν ἔφερα γιὰτί τρέχει καὶ μου λερώνει τὴν κουζίνα.

[Βατάλη ἀπὸ τοῦ Κολοσσῶ τῆς Ρόδου.]

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Ὁ! Λευκὸν Τριαντάφυλλον, πόσον με ἐχαροποίησεν ἡ ἐπιστολή σου· εἶνε γεμάτη εὐγενῆ αἰσθημάτων καὶ νέα εὐχάριστα· ἠρίστευσε εἰς τὰς χεῖμερινὰς ἐξετάσεις· ἡ μὰμμά σου διαβάσει ἀπλήστως τὸ περιοδικόν μου, διότι το εὐρίσκει παρὰ πολὺ ὠραῖον. Ὁ! εὐχαριστῶ! εὐχαριστῶ!

Ὅστε λοιπὸν, Ἀρχιμήδη, εἴμεθα παλαιοὶ φίλοι· τόσῳ τὸ καλλίτερον.

Εἴμπορεῖ καὶ νὰ μὴν ἦσαν καλὰ αἱ πνευματικαὶ σου ἀσκήσεις καὶ νὰ ἀπερρίφθησαν, Ἀρυσὴ Πευλοῦδα· εἴμπορεῖ ὅμως καὶ νὰ μὴν ἦλθεν ἡ σειρά των ὀπωσθησῶτε στεῖλε καὶ ἄλλας καλλιτέρας.

Ἄν μόνον μίαν ἐδημοσίευσαι πνευματικὴν ἀσκησὴν ἀπὸ τὰς πολλὰς ποῦ μου ἔστειλες, Ἐθαίσθητος Καρδία, θὰ εἶπῃ ὅτι μόνον αὐτὴ μοῦ ἤρεσε· κάμε καὶ ἄλλας καλλιτέρας. Ὡς πρὸς τὸ ἄλλο παράπονό σου, κρῖνε καὶ μόνη σου ἂν ἔχῃ δικαίον.

Ναί, Ἀθῶνα Ποιμενίς, καλὸν εἶνε τὸ ψευδώνυμόν σου· ἀλλὰ διατὶ παρήτησες τὸ Μυροβόλος Ῥοθὴ μὲ τὸ ὅποιον σοῦ ἀπήντησα εἰς τὸ ἔκτον φύλλον;

Ἐκ τῶν τριῶν ψευδωνύμων αὐτὸ προτιμῶ, Ἀγριοπούλουδον. Εἰξευρὲς τὸ ρητὸν ποῦ λέγει·

εἰς τόπος διὰ καθὲν πρᾶγμα καὶ καθὲν πρᾶγμα

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ (Δι' λύσεις δεκτά μέχρι τῆς 31 Μαΐου ε. ε.)

εἰς τὸν τόπον τού· Δὲν θά το εἰδεύρεις, φαίνεται καί σὺ, καθὼς καὶ μερικοὶ ἄλλοι φίλοι μου, οἱ ὅποιοι εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ τεμάχιον χάρτου γράφουν καὶ τὴν ἐπιστολήν των, καὶ τὰς πνευματικὰς τῶν ἀσκήσεις καὶ τὰ παιδικὰ πνεύματα καὶ τὰς λύσεις, μεθ' ἑαυτῶν ἐπανειλημμένως συστάσεις μου ὅπως τα χωρίζουν. Ἐγὼ διακαθὲν ἀπὸ αὐτὰ τὰ τέσσαρα εἶδη ἔχω χωριστὸν συρτάριον ὅπου τὰ φυλάττω ὅταν τα λαμβάνω, διὰ νὰ τα χρησιμοποιήσω ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα των· εἰπέ μου λοιπόν, σὲ παρακαλῶ, πῶς εἶνε δυνατόν νὰ φυλάξῃς ἕκαστον εἶδος εἰς τὸ συρτάριον του ὅταν ἔλα εἶνε γραμμένον εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ τεμάχιον χάρτου; Σὺς ἐρωτᾷ ὅλους ὅσοι κάμνετε τὸ ἴδιον. Ἄν θέλετε νὰ μὴ πηγαίνουν χαμένοι οἱ κόποι σας, πρέπει νὰ συλλογίζεσθε καὶ τὰ συρτάρια μου ὅταν μου γράφετε. Ἐἶνε τέσσαρα χωριστὰ συρτάρια· τὸ ἓν ἔχει ἐπιγραφήν· 'Επιστολαί· τὸ ἄλλο· Πνευματικαὶ ἀσκήσεις· τὸ τρίτον· Παιδικὸν πνεῦμα καὶ τὸ τέταρτον· Λύσεις. Θὰ τα ἐνθυμῆσθε τώρα; Πῶς ἐπεράσατε λοιπὸν τὰς ἐρωτήσεις εἰς τὸ Ζαχαρία, Παραμύθες τῆς Αἰγύπτου; Περιμένω ἀνυπομονῶς νὰ μου ἐκθέσετε τὰ κατὰ τὸ μακρὸν ταξείδιόν σας. Καὶ θέλει ἐρώτημα, φίλε Ἀλεξ. Ν. Διτοσάκη; Βεβαίως δέχομαι συνδρομητὰς καὶ κατ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν καὶ κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν τοῦ ἔτους. Σ' ευχαριστῶ ἐκ τῶν προτέρων δι' ὅσου; μέλεις νὰ ἐγγράψῃς. Ὅχι, Ταπεινὸν Ἰον, δὲν σε ἐπρόλαβαν πολλοὶ ἄλλοι εἰς τὴν ἀγαθοεργίαν. Διὰ τὸ Πάσχα τῶν πτωχῶν δὲν ἔστειλαν συνεισφορὰς οἱ ἄλλοι φίλοι μου· φαίνεται δι' ἕκαστος θὰ ἐφρόντισε μόνος του νὰ προσφέρῃ εἰς πτωχὰς οἰκογενεὰς τὸν ὄβολόν του διὰ νὰ καταστήσῃ καὶ εἰς αὐτὰς χαρμόσυνον τὸ Πάσχα· διότι δὲν εἰμπορῶ νὰ φαντασθῶ ὅτι αἱ καρδίαι τῶν ἀναγνώστων μου δὲν συγκινουῦνται εἰς τὴν δυστυχίαν τῶν ἄλλων. Ἐκτὸς τῶν πέντε δραχμῶν τῆς ἑκάστης τῆς Δοξαμένης Ἰδίας, τῶν ἰδικῶν σου δύο, καὶ ἄλλων δέκα σελινίων ἢτοι δραχμῶν 21,25 τὰς ὁποίας ἐκ Λιβερπούλῃς ἔστειλαν ἀνωμόμως τινὲς φίλοι μου, οὐδεὶς ἄλλος συνεισέφερε. Τὸ εἰσπραχθὲν τοῦτο ποσὸν τῶν 28 δραχμῶν καὶ 25 λεπτῶν διένειμα τῷ Μέγα Σάββατον εἰς πέντε πτωχοτάτας οἰκογενεὰς.

- 189. Αεζιγίγριος. Τὸ πρῶτον μου φλογίζει, τὸ ἄλλο συλλαμβάνει, Τὸ σύνολόν μου πάλιν κ' αὐτὸ τὸ ἴδιον κάνει. Ἐστὴν ὑπὸ Βλαδμηφίου τοῦ Μο νομάχου.
190. Στοιχειόγριφος. Διάδε θῆτα, βάλε πῖ, Καὶ ἀμέσως—σιωπῇ!— Τὸ Αἰγαῖον θὰ ἀφήσῃ Καὶ ἔς τὸν ὄμιον θὰ πηδήσῃ. Ἐστὴν ὑπὸ Ἀγ. Ζαχου.
191. Αέντιγμα. Πόδια δὲν ἔχω—καὶ ὅμως τρέχω. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρτμήτου Εξζώνου.
192. Πρέδλημα. Ἀτμόπλοιοι διανύον 9 μίλια κατ' ὄραν ἔχει ἀναχωρήσῃ πρὸ ἄλλου ἀτμόπλοιοι διανύοντες 12 μίλλια. Ἐὰν τὸ δεύτερον καταδιώξῃ τὸ πρῶτον μετὰ πέντε ὥρας ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του, εἰς πόσας ὥρας θὰ το φθάσῃ; Ἐστὴν ὑπὸ Νικηλοῦ Α. Βασιλάκη.
193. Παίγνιον. Νὰ ἀνγνωσθῇ ἡ κατωτέρω ἐπιγραφή: Ο Ρ Σ Ω Υ Μ Μ Η Ι Π Σ Ο Ε Ι Ι Η Σ Σ Ε Ε Τ Ι Ε Σ Ἐστὴν ὑπὸ Ζαχαρία Ι. Μακρή.
194—196. Κεκρυμμένα ὀνόματα πόλεων. 1. Ὁ Ἐκτωρ καὶ ὁ Πάρις υἱοὶ τοῦ Πριάμου ἦσαν. 2. Τὰ ἔθ-μά μας ἄλλοι τῶν εὐρωπαϊκῶν εἶνε. 3. Ἡ Ἑλλάς ἀνεγεννήθη βεβαίως μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσίν της. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμ. Δουδου.
197-198. Μεταμορφώσεις. Α'. Ὁ Φῶξ διὰ 5 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Φῶδός. Β'. Ὁ Βῆλος δι' 6 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Πύρρος. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κομικοῦ Ἀριστοφάνου.
199. 202. Μαγικὸν γράμμα. Τῇ προσθήκῃ δύο γραμμάτων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, εἰς ἕκαστην τῶν κατωθι λέξεων σχηματίσιν ἄλλας πόσας: Νάος, οὐς, ὄσιος, νοῦς. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀνθού τοῦ Ἀγρ. σ.

- 203. Ἀντίθετα. Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ἀντιθέτων τῶν κατωθι λέξεων ἀποτελοῦσι γινωμικὸν ἐκ 3 λέξεων: Εὐφωνία, ἀγοράζω, κρυφίνους, ἀλλότριος, καινούργιος, νηνεμία, ἄσρος, ἦτα, ἔρχομαι, δελία, μέγαρον, βλάξ, σπάταλος, ἄφρων, σιωπῆ, ἀνίκανος, κάλδός, ἀρχή, πορθμῖος, ἀδυναμία, λευκός, σάρξ, ξηρασία. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἐκείνου Ἀπόλλωνος.
204. Ἀκροστιχίς. Ἐξ ἔθνων οἱ ποταμοὶ Διάσχοι τε ἡ καὶ μὴ Τ' ἀρχικὰ των ἂν σχετίσθουν Βασίλειά θ' ἀναστήσουν. Ἐστὴν ὑπὸ Ταταῆος Π. Μ Ζεῖ.
205. Μεσοστοιχίς. Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἐνὸς τῶν αὐτοκρατόρων Κωνσταντινουπόλεως. 1. Μουσικὸν ὄργανον. 2. Πῆχτωρ Ῥωμαιοῦ. 3. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 4. Σύνθημα ποτόν. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἐρασμοῦ τῆς Φώτει.
206. Γρίφος. Τὸν Θεὸν εἶπα, εἶπα, εἶπα. Ἐστὴν ὑπὸ Ἰωάννου Δ. Δούρα.
207. Φωνηεντόλεπον. Δπ-σγκικον-η-πλξ-κ-η-ργσ. Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀδισμένης Λυγαριᾶς.
ΛΥΣΕΙΣ τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 26 Μαρτίου ε. ε. 88. (Ἀκυροῦται).— 89. Σελήνη, Ἕλλη. — 90. Ὀμηρος, ἦρος. — 91. Οἱ ἀνεψιοὶ τῆς ἡσάν 6 καὶ εἶχε 58 καρδία. — 92. Ἀστραπή καὶ κεραυνός. — 93. Ἄλιος, πῖλος. — 94. Κ. Ε. Σ. 95-96. 1. Πυρηναία. — Β Δ Λ Ο Σ 2, Αἴος. — 97-101. Τῇ Β Δ Λ Ο Σ προσθήκῃ τοῦ γράμματος Α Δ Α Ο λ σχηματίζονται αἱ λέξεις: Α Σ Σ εἰς: Γάλλος, Πόλος, τέλος, λαμβός, Λαμία. — 102-104. Ἄλιος, ἄλλος, ὄσιος, ὄσιος, ὄσιος. — 2. Ἄσρος, ἄλλος, ἄλλος, πόλος, πῖλος, Βῆλος. — 3. Ἐποψ, ἔπος, ἔλος, ὄσιος, πῖλος, πόρος, Πάρος, ἄσρος. — 95. ΛΥΣΙΑΣ (1, Ἄλιος. 2, Ὑμμητός. 3, Σίτος. 4, Πέρεξ. 5, Ἄρια. 6, Σίδηρος).

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συντάσσεται ὑπὸ τοῦ Ἐπιμελητοῦ τῆς Παιδείας ὡς κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῆς παρασχὸν εἰς τὴν ζωὴν ἡμῶν ὕψους, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἘΤΟΣ Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7 Αἰ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΔΟΥ Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 10.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ: Ἐν Ἀθήναις Πλατεία Ὀμονοίας, ἀριθ. 10 τῆς οδοῦ Δωρου.
Περίοδος Β'.— Τόμ. 1ος.— 12 Ἐν Ἀθήναις, τὴν 7 Μαΐου 1894 Ἐτος 16ον.— Ἀριθ. 12

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΡΟΖΑΒΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΣΕΦΡΟΝ ΔΕΛΑΒΡΥΓΙΕΡ [Συνέχεια ἴδε σελίδα 84]

Δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ διηγηθῶν εἰς τὸν κ. Μορδάς τὰ κατὰ τὴν ἀσκήσιν τοῦ τοξοῦματος, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀπερῶσθῃ ὅλην τὴν πρωΐαν ὁ Ρολάνδος. Ἐγένετο μάρτυς αὐτῆς, περιπατῶν κατὰ μῆκος τῶν βράχων, οἱ ὅποιοι σχηματίζουσι κορωνίδα ὑπεράνω τῆς ἀκτῆς. «Τὶ θὰ κάμωμεν μ' αὐτὸ τὸ παιδί;» εἶπεν ἐπιστρέψας εἰς τὸ οἶκον πρὸς τὴν δεσποινίδα Ἐθρησίαν. «Ἵπομονή!» ἀπήντησεν ἐκείνη, βλέπουσα τὸν ἀδελφόν της ὑπὸ τὸ κράτος μεγάλης ταραχῆς. «Μὴν πέρνης τόσον τραγικὰ τὰς φαντασιοπληξίας ἐνός νέου, πλέον ἢ ἡμιαγροῦ.» — Εἶδες, Ἐθρησία, ὅταν ἦλθες, εἰς ποίαν κατάστασιν εὐρίσκατο ἡ οἰκία μου, πόσον ἀτακτος ἦτο ἡ ζωὴ μου, πόσον παρημελημένη ἡ ἀνατροφή τῆς Εὐτυχίας. Μετὸν καιρὸν καὶ με κόπον, κυρίως χάρις εἰς σέ, τὰ ἐδιορθώσαμεν εὐλίγον τὰ πράγματα καὶ ἐπηγαίναμεν καλὰ. Ἦλθε τώρα ὁ Ρολάνδος νὰ μας κάμῃ πάλιν ἀνω-κάτω. Εἶδες ἐκεῖ ἱστορίας πού μας κάμνει; Πολλὰς φορὰς λείπει ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς μέχρι τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, κάμνει ἀνοησίας ἐπὶ ἀνοησιῶν, μοῦ διώχνει τὰς πέρδικας, κυνηγῶν αὐτὰς μετὰ τὸ ἄλογόν του· στήνει παγίδας διὰ τὰ ἄλλα θυράματα, ἐναντίον παντὸς νόμου κοροϊδεύει χωροφύλακας καὶ ἀγροφύλακας· ἡ διαγωγή αὐτῆ εἰς χώραν πολιτισμένων, διαγωγή ἀξία κανενὸς δάσους τῆς Ἀμερικῆς, θὰ τον φέρῃ καμμίαν ἡμέραν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν. Καὶ εἰς ὅλα αὐτὰ πταίει ἡ μητέρα του. Ἄντι νὰ συμπράξῃ μαζί μου διὰ νὰ τον ἐκπολιτίσωμεν εὐλίγον, ἐκείνη ἀπεναντίας τον ἐνθαρρύνῃ, δεικνύουσα ἐνδιαφέρον πρὸς τὰς πράξεις του καὶ διηγουμένη τοὺς ὁραίους του ἄθλους... Τοῦλάχιστον ἡ Εὐτυχία κρίνει φρονιμώτερον τὴν διαγωγὴν τοῦ ἀδελφοῦ της, ὁ ὁποῖος εὐτυχῶς, ἐκτὸς τοῦ Μαξίμου ὅστις διασκεδάζει μαζί του, δὲν κάμνει μεγάλην ἐντύπωσιν εἰς τοὺς Μπρεβάλ. — Σοῦ ἐπαναλέγω, ἔχεις ἀνάγκη ὑπομονῆς· αὐτὰ δὲν διορθῶνται ἀμέσως. Ἄλλως μετὸν υἱὸν τῆς συζύγου σου δὲν εἶσαι διαπαντός συνδεδεμένος. Ἄς ἀρῶσωμεν αὐτὸ τὸ ζήτημα κατὰ μέρος. Ἄς συνομιλήσωμεν μᾶλλον περὶ τῆς Κοραλίας, τῆς ὁποίας προφέρων τὸ ὄνομα, μοῦ ἠνοιξες τὴν καρδίαν σου.» Ἐδῶ ἡ δεσποινὶς Ἐθρησία ἐστάθη πρὸς στιγμὴν δισταζούσα, κατόπιν ἐπανελάβε βραδέως: «Ἐξεπλήρωσες καλῶς τὰ πρὸς αὐτὴν καθήκοντά σου; — Προσεπάθησα, σὲ βεβαίω, νὰ παράσχω εἰς τὴν σύζυγόν μου σοβαρὰς ἀπολαύσεις. Ἡ προσπάθεια ὅμως ἦτο τόσο δύσκολος, ὥστε ἠναγκάσθην νὰ παραιτηθῶ αὐτῆς... ἔσπευσα ἴσως. — Εἶνε, βλέπεις, εὐκολώτερον, ἀπήντησεν ἡ Ἐθρησία πρὸς τὴν ἐξομολόγησιν ταύτην, νὰ γλύψῃ κανεὶς τὸ σκληρότερον μάρμαρον ἢ τὴν πέτραν, ἢ ὁποία τρίβει ἄλλα καὶ αὐτὴ τέλος πάντων ὑποτάσσεται εἰς τὴν θέλησιν τοῦ ἀρχιτέκτονος, φθάνει νὰ ἤξευρῃ νὰ τὴν μεταχειρισθῇ.

Μετὰ τὴν συναυλίαν διοργανίση χορὸς (Σελ. 91, στ. α')

ΑΝΤΙ ΔΡΑΧΜΩΝ ΔΥΟ ΚΑΙ ΗΜΙΣΙΑΣ ΜΟΝΟΝ ΜΙΑΝ ΔΡΑΧΜΗΝ ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἐκάστος τόμος ἐκτὸς τοῦ μυθιτοροῦματός του καὶ τῆς ἄλλης ποικίλης ὕλης ἔχει καὶ 100—130 εἰκόνας. Ἐκτακτος ὅπως εὐκαιρία παρέχεται ἀπὸ σήμερον εἰς τοὺς γονεῖς τοὺς ἐπιθυμοῦντας τὴν διὰ τῆς ἀναγνώσεως ἡθικῶν βιβλίων μόρφωσιν τῶν τέκνων των. Ἡ Διεύθυνσις τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν σχηματίσασα πλήρως σειράς τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντων 23 τόμων τοῦ περιοδικοῦ τούτου, ἀπεφάτισε νὰ προσφέρῃ εἰς τὸ Κοινὸν τοὺς πλεονάζοντες τόμους εἰς τιμὴν καταπληκτικῆς εὐθυμῆς, εἰς τὸ τρίτον σχεδὸν τῆς ἀξίας αὐτῶν, ἦτοι πρὸς δραχμὴν 1 τὸν τόμον, ἀντὶ τῆς συνήθους αὐτῶν τιμῆς τῶν δραχμῶν 2,50. Οἱ πλεονάζοντες καὶ παρεχόμενοι εἰς τόσον μικρὰν τιμὴν τόμοι εἶνε ὁ πρῶτος καὶ ὁ τέταρτος μέχρι τοῦ εἰκοστοῦ τρίτου, ἦτοι πάντες οἱ ἐκδοθέντες μέχρι τοῦδε τόμοι τῆς Διαπλάσεως, ἐκτὸς τοῦ δευτέρου καὶ τοῦ τρίτου, ἐν ἑκάτῃ δηλαδὴ 21 τόμοι, πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος. Καὶ ἐξ ἄλλων μὲν τόμων εἶνε ὀλίγα τὰ πλεονάζοντα καὶ εἰς τὴν τιμὴν τῆς μίας δραχμῆς προσφερόμενα ἀντίτυπα, ἐξ ἄλλων δὲ περισσώτερα. Ἐπομένως οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἀποκτήσωσιν ὅλην τὴν σειράν τῶν 21 τόμων πρέπει νὰ σπεύσωσιν ἐκ τῶν πρώτων, διότι ἐκ τῆς προθυμίας μεθ' ἧς ἡγοράζοντο μέχρι τοῦδε οἱ τόμοι τῆς Διαπλάσεως εἰς τὴν τιμὴν τῶν δραχμῶν 2,50 βέβαιον εἶνε ὅτι ἐντός ὀλιγίστου χρονικοῦ διαστήματος θὰ ἐξαντληθῶσι πάντες οἱ παρεχόμενοι εἰς τὴν ἡλαττωμένην ταύτην τιμὴν τῆς 1 δραχμῆς, μεθ' ἧς αἱ ὀλίγαι φυλαττόμεναι ἐν τῇ ἀποθήκῃ πληθεῖσι σειραὶ τῶν 23 τόμων θὰ πωλῶνται καὶ πάλιν εἰς τὴν ἀρχικὴν τῶν τιμῶν, πρὸς δραχμὰς 2,50 ὁ τόμος. Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις πρέπει νὰ πέμπωσι κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ Γραφεῖον μας, δι' ἕκαστον ζητούμενον τόμον δραχ. 4,10, διότι 10 λεπτὰ ἀπαιτοῦνται διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἐκάστου τόμου. Οἱ δὲ ἐν τῷ ἔσωτερικῷ πέμπουσιν εἰς χρυσὸν τὸ ἀντίστοιχον (φράγκον χρυσοῦν ἐν δι' ἕκαστον τόμον), δὲν προσθέτουσι δὲ ταχυδρομικὰ τέλη. φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημα. Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομητὰ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιήσωσιν ἡμῖν ἐγκλίμως τὴν νέαν τὴν διεύθυνσιν, συναποστέλλοντας τὴν παλαιάν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτύπωσεως τῆς νέας ταχυδρομικῆς διευθύνσεως.

Τὸ ἀντίστοιχον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Η. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων πινυτοῦ Κράτους, χρυσοῦ, τοκεμεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 Παραπάνω περὶ μὴ λήψεως φύλλον γινόμενα μετὰ παραλείψιν δεκατημέριου τὸ πᾶν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως των εἰσὶν ἐπαράδεκτα. Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν κατεστημάτων Ἀνάστη Κωνσταντινίδου 1894—3717.